

Литература Общество

Варна, брой 3 (94), септември 2026 г.

Цена 1,00 €

Национален вестник за литература, изкуство и обществен живот

ЕДНА ВЪЛНУВАЩА И ЗНАЧИМА ГРАЖДАНСКА ИНИЦИАТИВА НА ОБЩОБЪЛГАРСКИ КОМИТЕТ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ – ВАРНА



Дискусия с нравствено-етичен и патриотичен характер с мотото: „От нас зависи да бъдем равноправни с другите европейски народи.“ – инициатива на Общобългарски комитет „Васил Левски“ – Варна, се проведе в зала „Одесос“ на Регионалния исторически музей в черноморската столица.

Този открит урок-разговор за универсалните ценности на личността днес, както и за духовните измерения на общозначимото в живота на човека в миналото и в наши дни, за преходното и непреходното, а също и за единството на европейските народи в този исторически момент и във връзка с националните чествания

за отбелязване на 150 години от Априлското въстание у нас, привлече вълнуващи се от живота и делото на Васил Левски ученици от 8 варненски училища.

В него се включиха също проф. д-р Даниел Вълчев – бивш министър на образованието и настоящ декан на Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, Марио Смърков – областен управител на Област Варна, д-р Ирена Радева – началник на РУО, Варна, Коста Базитов – председател на ОК „В. Левски“ – Варна, учени, интелектуалци, писатели, граждани.

Темата на срещата беше избрана специално от писмо на Апостола от 19.02.1872 г. до новоприети членове в организацията, която е работила по „възобновяването на нашата славна държава“, както пише още в архивното послание.

На стр. 2



ПОДАРИ МИ МЕЧТА – НЕ САМО КАТО КОНКУРС ЗА МЕЧТИ, А КАТО НАВРЕМЕННА СЕЛЕКЦИЯ НА МЛАДИ ТАЛАНТИ ЗА ПОП И ДЖАЗ ИЗПЪЛНЕНИЯ (Варна, 20 – 21 юни 2026 г.)



„ПОДАРИ МИ МЕЧТА“ е конкурсът, който предостави възможност за изява на всеки млад изпълнител, обичащ музиката и занимаващ се с нея, проведен в началото на лятото в залите на Македонски дом – Варна (на 20.06.2026 г.) и в Драматичен театър „Стоян Бъчваров“ – Варна, сцена „Филиал“ на (21.06.2026 г.). Още с първото си издание този конкурс се оказа изключително полезен, тъй като популяризира възможностите, постиженията и труда на младите варненските изпълнители и техните педагози и даде възможност на не една ин-

дивидуална продукция, както и на не една индивидуална практика в съответния жанр да намерят своето място на сцената, да бъдат стимулирани още в самото начало или в по-напреднала фаза по достойнство.

Конкурсът бе очакван за разлика от други подобни конкурси, организирани в България, тъй като по решение на Настоятелството на НЧ „Македония – 2005“ за „ПОДАРИ МИ МЕЧТА“ не се изискваше такса за участие и входът за всички прояви бе свободен.

На стр. 2



ЕДНА ВЪЛНУВАЩА И ЗНАЧИМА ГРАЖДАНСКА ИНИЦИАТИВА НА ОБЩОБЪЛГАРСКИ КОМИТЕТ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ – ВАРНА



тел за националното ни самочувствие, трети като мащабна политическа фигура, а четвърти – като всичко това и откриват в него още много и много други визии.

Накрая участниците се обединиха около мнението за непреходната значимост на историческата фигура на Апостола, заслужаваща и почит, и често взирание в заветите му, а също и за неговото неизменно важно място

От стр. 1

Със собствено мнение по повдигнатите въпроси и със свободно интерпретиране, естествено и след задълбочена предварителна подготовка учениците от Първа езикова гимназия – Варна, Математическа гимназия „Д-р Петър Берон“ – Варна, Средно училище с езиково обучение „Александър Сергеевич Пушкин“ – Варна, Четвърта езикова гимназия „Фредерик Жолио-Кюри“ – Варна, Средно училище за хуманитарни науки и изкуства „Константин Преславски“ – Варна, Професионална техническа гимназия – Варна, Гимназия с преподаване на чужди езици „Йоан Екзарх“ – Варна, Частна профилирана гимназия „Антонан дьо Сент-Екзюпери“ дебатират оживено относно делото и ролята на Апостола на Свободата Васил Левски. Всяко от училищата се изяви със свое



послание – мнение за казаното или анализ на мисъл на Васил Левски, достигнала да нас, припомняне на слова на Левски, рецитал.

Младите хора отбелязаха, че виждат националния ни герой като будител, други като раде-

в националната ни история.

Всяко училище получи по една книга за Априлското въстание от проф. Пламен Митев – утвърден като един от най-големите познавачи на Българското възраждане.

(Соб. инф.)

ПОДАРИ МИ МЕЧТА – НЕ САМО КАТО КОНКУРС ЗА МЕЧТИ, А КАТО НАВРЕМЕННА СЕЛЕКЦИЯ НА МЛАДИ ТАЛАНТИ ЗА ПОП И ДЖАЗ ИЗПЪЛНЕНИЯ

(Варна, 20 – 21 юни 2026 г.)

От стр. 1

Младите поп и джаз таланти, впечатлили журито, се оказаха над 30 изпълнители от Варна, Добрич, Дулово и други населени места, включили се с голямо желание и вълнение в дебютното издание. И за организаторите от НЧ „Македония – 2005“ това също беше една осъществена мечта с финансовата подкрепа на Община Варна чрез Фонд „Култура“.

В рамките на двата конкурсни дни – 20 и 21 юни, младите вокални таланти представиха изпълнения в различни възрастови и жанрови категории, оценени от жури с председател Иван Кръстев – композитор, диригент, пианист и членове: Стефан Митров – поп изпълнител, Станислав Пенев – писател, председател на Сдружение „Литературно Общество“ – Варна СЛОВ, гл. редактор на в. ЛИО, Татяна Кисьова – журналист, БНТ.

Най-високото отличие – Гран



При, беше присъдено на Жанина Георгиева за изпълнение на световен хит във възрастовата група от 15 до 19 години.

Първа награда заслужи Ива Петрова в категория „Джаз“ и Петя Минчева за изпълнение на българска песен във възрастовата група 15–19 години. Втора награда получи Берфин Балабанова и Ивайла Михайлова, а трета – Марина Чакърлова и Ни-

кол Проданова.

Журито отличи със специални награди още Рая Костадинова за изпълнение в категория „Музикъл“, Велизара Колева за изпълнение на световен хит и Пламена Костова. Бяха връчени и специални ваучери за звукозапис на песен, предоставени от организаторите и партньорите на конкурса, заявили намерение конкурсът да се превърне в традиционно музикално събитие и възможност на млади изпълнители да представят своя талант пред публика и професионално жури. Както и надеждата, че именно чрез „ПОДАРИ МИ МЕЧТА“ за много от тях ще се сбъднат мечтите за голямата сцена.

Стефка Петрова



* * *

На 18 юли в Музея на Възраждането във Варна се проведе четене на мисли и цитати от изказвания на Апостола на Свободата с патриотичен акцент, както и на спомени на съвременници за него, организирано съвместно от Музея на Възраждането и Общобългарски комитет „Васил Левски“ – Варна, а също и с изключителната подкрепа на РУО – Варна.

Думите на Васил Левски звучат в строгата и вдъхновяваща музейна обстановка с достоинство и с непреходна поучителност и универсалност и от деца, и от възрастни.

С анализ на словото на Левски се присъединиха Областният управител Марио Смърков, началникът на РУО – Варна д-р Ирена Радева, учители, ученици, граждани и музейни експерти. Четенето и последвалата дискусия бяха водени от завеждащият Музея на Възраждането във Варна – Мариянка Николова. Тази вълнуваща проява, проведена във връзка със 189 години от рождението на Васил Левски, още веднъж доказва, както значимостта на делото на Апостола на Свободата, така и нестихващия интерес днес към личността му и съвременното интерпретиране на заветите му и словното му богатство.

(Соб. инф.)



РОЖДЕСТВЕНСКИ
ФЕСТИВАЛ



БЛАГО
СЛОВЕНИЕ

20-22 ноември 2026 г.
гр.Варна

20 ноември 2026 г.,
10:00 ч. премиера на
„Брегове“ – българо-
полска Антология
на Сдружение
„Литературно
Общество“ – Варна
(СЛОВ) и Асоциация
на европейски
писатели и писатели
от други континенти
(АСЕПИ-СЕПИ),
Варна (в арт-салон
на БНР – Радио
Варна).

ГЕНОВЕВА СТАНЧЕВА



МОЯТ РОДЕН ГРАД

Родих се в теб – на метри от морето
в зората на изгряващия ден.
Преди да видя слънцето в небето,
поех с дъха си въздуха солен...

Обичам твоя дух космополитен –
с арменска, гръцка, ромска махала,
с различни храмове по начин колоритен:
в небето вкупом вдигнали чела.

Разцъфват лете пламъци червени
от Златните до Аспарухов мост...
В десетки километри подравнени
посрещат и изпращат всеки гост.

Кина, театри, университети
за търсещите личности са в теб начало –
от книжните базари на поетите
до музикалните и до балетни фестивали.

Към всички хоризонти Морска гара
широко е разтворила врати –
приканва романтиците край Фара
да акостират своите мечти.

Прекрасна Варна – перла моя, бяла,
сребриста раковина на брега:
Под пластове пръст е оцеляла
античността... Лежи и досега...

Най-старото в света открито злато
и обработено в музея днес блести...
Модерен град си с минало богато...
За мен културна столица си ти.

РЕТРО

(Modus vivendi – начин на живот)

Вълшебно лято... Стара Варна –
осемдесетте...
И пясъкът е сипкав като златно
кадифе...

Шезлонгите ги няма
с търговската изгода
и плажът е достъпен за всички –
за народа.

Единствен с фотоапарата си
известен е Арам –
върти той търговия лично

и атрактивно... Сам!
И днес го виждам... две в едно.

И с шапка мексиканска.
Капелата му е чадър –
спасителната сянка.

Отвън продават на щанд сиропи
„Ален мак“,
за Ескимо пък стискаме последния
петак...

По радиото пеят за чувствата,
които ни обземат,
за киното, за сладоледа –
детската вселена.

Е, има някои невинни негативи
с провинциални „гларуси“
с обноски нетърпими...

Ако хавлия хвърли сам-сама жена
на плажа,
непридружена от дете или от „антураж“,
без бавене пристига „хидалго“

с мургав тен
и пуска в ход веднага
познатия рефрен:

„Гу мороу, проше пани,
само нещо да ви кажа:
ако желаете гърба ви
с крем да понамажа?“

„Ей – казва нервно дамата –
отивай по-напред,
че ще си каже някой –
на щат си тук нает!“

Навярно се решил да ми съсипеш
плажа,
ако желаш – по-добре наглеждай ми
багажа.“

Объркан, унизен, смутен,
героят опонира:
„Процавай, сестро, нещо май съвсем
не те разбирам...“

Виж – чужденките...
Всяка на внимание се радва...
Защо единствената ти ми слагаш
тежка брадва?...

От тонколониите се чува
как шпикерът зове:
„Иван очаква Маринела
на изход номер две...“

Зад Евиния плаж – встрани,
красиви полякини
продават с успех „Бич Може“
и бикини...

В онези дни подобни гледки
допълваха пейзажа,
а хората... създаваха магията
на плажа.

ГЕОРГИ КОВАЧЕВ



ВАРНА – ГРАД ЛЮБИМ

Бризът свеж пилее
морските вълни,
слънце ведро грее
в нашите очи.

Горе в небесата
чайките кръжат,
долу на земята
пробужда се градът.

И брегът лазурен
в приказен покой
е красив и чуден –
с плажове безброй...

Варна, Варна –
роден град любим,
Варна, Варна –
бисер несравним...

Ти една си Варна –
нека всеки знае:
светла, лъчезарна
всичко в тебе рай е.

ХУБАВА СИ, ВАРНА

Хубава си, Варна,
хубава си ти –
слънчева, омайна,
всичко в теб блести.

Слънцето изгрява
над родното море,
всичко в теб навява
чувства и зове

всеки към морето –
чайките кръжат
близо до шосето –
техен е брегът...

Слънчева си, Варна –
столица: „Здравей!“
Морска столица си Варна:
варненецът се гордей.

Град древен си – и млад,
любов си ми, съдба,
красив – с мечти богат:
ти – в моята страна.

СТАНИСЛАВ ПЕНЕВ



ВАРНА, ГРЪЦКАТА МАХАЛА

Висок е тук брегът. Морето – ниско.
А къщите – галери наредени...
Прелитат гларусите много близко
до чирози – току-що окачени.

Зад райска ябълка расте смокиня,
финап, разперил клон, асми се вият...
Чемширът в двора тих беседка крие –
там кошовите с риба сянка пият...

По камъни закръглени, горещи
пътека стара тръгва към душите.
... Отекват уморени стъпки, тежки –
ще стигнат те на всеки дом вратите...

Живее тук и днес гъркът потомствен
и този рибарлък е от Елада –
дедите му в Одесос – не архонти,
а хора на морето си остават...

„Рибари има – има и надежда!“
са казвали навремето за нещо.
Тук българи сме всички – тук е Варна:
сърцето градско е рибарско и горещо.

ГЕРГАНА СЛАВОВА



ВАРНА

Облаците над водата слизат –
в пирует неземеи са с вълните,
слънцето в позлата този град целува
и усмихва се високо над чела честити.

В тази феерия от чудни ноти,
пратени от Бог и само над морето
слънцето разплита плитки медовити
и блести водата като злато – в нето...

Варна – град и пристан на надежди,
Варна – град и стряха родна и желана...
Всяка песен все до тебе ме довежда
в слънчеви лъчи, сияйна и огряна.

Пак прииждат морските вълнички
и мелодия вълшебна чувам...
И земята се събужда – с всичко: с всички
спомени към теб сега пътувам.

И в безвремието някъде ключето
на доверието в хоризонта топъл свети...
Пазя го за тебе аз в сърцето си,
за да бъдем там до края си все слети.

ЦАНКА ДИКОВА



ЛЮБОВ, НЕВЕРОЯТНА

Във тази есен златна,
през дъхавите клони
любов невероятна
със вятъра се гони.

На слънце се препича,
наплисква се в морето,
отива да потича
и връща се където

във вихъра на танца
разтваря се сърцето.
От Варна до Констанца
отдръпва се морето!

По пътя си нелесен
и плаче, и се бори,
но литва като песен
тя в сините простори!

Животът е чудесен,
а тя е необятна
през тази златна есен –
Любов, невероятна!

19-20.09.2020 г., Варна

**ЙОРДАНКА
НЕНЧЕВА**



ВАРНА – РАЙ ЗА МЛАДИТЕ

Варна – град на млади откриватели,
Варна – град на смелите мечтатели.
Тук брегът целува вълните
в топла морска прегръдка са дните.

Фарът свети с надежда
и блести в морската шир през нощта.
Кораб се носи по вълните-прежда
да сбъдне и последната морска мечта!

Кътчетата в Морската градина,
приютяват влюбените двойки.
Морският бриз гали като коприна
и на момичета се влива в косите...

Хора, хора, хора се гонят по пясъка,
после – с гърди срещат вълните
разпенени.
Окъпани се прегръщат в нощта
бляскава
и се целуват щастливи и трепетни!

Варна, Варна, чаровна си и пленяваш –
твоео слънце ни свети и сгрява!
Варна, Варна – ти си за нас градът
на мечтите:
пълниш с любов на стари
и на млади душиите!

17 август 2016 г., Варна

ВАРНЕНСКА РАПСОДИЯ

В един юнски ден
на кафе ме покани – от мен вдъхновен!
И с аромата на водораслите край морето
пих с разтуптяно сърце аз кафето...

А във въздуха се усещаше и магия:
в душата ми закипя някаква алхимия –
разменихме си топли погледи,
оживяха и младежки,
незагаснали спомени...

Край брега на морето с теб
се разхождахме
и водата морска любовта
наша кръщаваше...
Луната със светлината си мека
всичко прощаваше –
и всичко сякаш от високо
се благославяше.

И блесна дъга – стана с нас
нещо нереално,
и беше повече от неформално...
Пламна огън изведнъж между нас
и усетих, че се влюбвам аз!...

... Тук... във варненското лято
изпих кафето на живота си до морето:
и беше началото на една история,
която още звучи в душите ни
като рапсодия!

3 септември 2026 г., Варна

**КОСТАДИН
КОРУЧЕВ**



ЛЮБИМА ВАРНА

Попитай ме дали познавам
бялата ти пролет?
Албума с кораби и...
люлка разлюляна над вълни?
И пясъчното лято с чайките
в безгрижен полет...
И снимките от миналото лято –
с хубави жени.

Обичам цъфналата пролет
с цветните килими
разходки в улиците с липов дъх,
романса с морския копнеж.
Брега скалист над дълбините
сини и незрими,
привличащи с еднаква сила
кораби и вятър свеж ...

Познавам грижите и дните,
вгледани все в твой лик.
Обичам жаркото ти слънце,
повея ти морски...
Моряк бях аз и служих с обич –
верен бях ти, аз войник!
Летях над теб и пазих те –
от лошото душиите хорски!

**СИЛВИЯ
МИЛЕВА**



ПРИКАЗНА ВАРНА

Любимият роден град топли сърцето
и с името Варна се слави навред.
Красят го брега, плажа, кея, морето.
Тук всеки щастлив е и с радост обзет.

Кварталните улици слънце огрява,
с мечти ни зареждат, с импулс и копнеж.
Приятелски срещи в дворовете стават
сред масички с вино и чуден пейзаж.

Морето омайва със своята сила,
дори любовта е с прекрасен сюжет.
Поети безброй Варна е вдъхновила,
картини създават дълбок пиетет.

Хотели и барове шумно огласят
с познати мелодии и детски смях,
вълните с тих плясък тук лодки понасят
и чайки летят от зори чак до мрак.

Тук морският въздух туристи привлича,
вълшебен катарзис за целия свят
и всеки от нас Варна много обича,
гордеем се с родния, приказан град.

* * *

На акад. Марин Кадиев

Като орел крилете си разперил
Марин Кадиев сякаш бди над нас,

в историята истини намерил,
омайва ни с приятния си глас.

Незаменим приятел и оратор,
очакван, търсен и неуморим,
прекрасен публицист и литератор,
писател и критик недостижим.

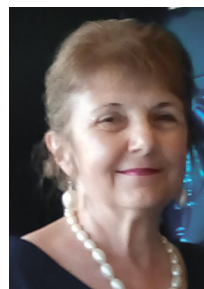
На пишещите хора покровител,
„на словото Апостол“ назван
и обаятелен преподавател,
Кадиев с всички честен е и прям.

Изучил ученици и студенти,
следа оставил в техните души,
представя книги на творци, поети...
Подкрепата му ще те възвиси.

Помага всеотдайно и без корист,
достигнал своя апогей и връх
и заклеява остро зло и завист
с характер волеви и силен дух.

Известен и носител на награди,
раздава ни се той докрай с любов,
кумир за нас и другите държави.
Пред теб, учителю любим, поклон!

**ВАРТА
БЕРБЕРЯН –
ГАРАБЕДЯН**



КЪМ БРЕГА

Нежност, мечти, тишина,
гларуси, плисък, вълни.
Трепет, копнежи, луна,
вечер, безкрайност, звезди.

Лодка, весла, хоризонт,
пясъци, пяна, прибор.
Кораби, фар, вълнолом,
пристан, умора, покой.

Поглед, небе, ветрове,
люлка, вълнение, бяг.
Приливи, време, море,
Варна, пристигане, бряг.

4.05.2026 г.

**ПЕТРАНКА
АЛЕКСАНДРОВА**



* * *

На моя град – Варна

Пурпурен град – предзалезно огънче...
Нептун си пълни лулата.
Гасне топлик... От него ще мога ли
да скътам до другото лято?

Град – песен и стих...
Какво си, те питам,
скрил тайните си в морето.
Тире... точка... Тире и възхита,
с която целуваши небето.

Римувана музика ли си вложил
в смисъла,
с който живот ми даряваш?...
Рисувай синьото на североизтока –
и не бързай с мен да се прощаваш.

11.08.2026 г.

ЕТЮД

На една луна разстояние
блажено плажува градът ми...
Примамва дресирани дъждове
от морето.

Окапалите сезони го правят по-мъдър.
С метафорична бродерия шие
златна наметка
за слънцето, изпепеляващо спомени...

Морски кончета мерят пулса
на делфините
в моя град... На една луна разстояние.

11.08.2026 г.

**РОЗАЛИЯ
ЛЕФЕДЖИЙСКА**



ВАРНА

Не помня първата ни среща,
все още съм била дете.
Но помня странното усещане,
че нещо, Варна, в тебе ме зове.
Че нещо в теб ме е избрало –
простираше се в мен като небе,
като далечен спомен без начало,
като забравен шепот на сърце.
Защо ли в себе си те нося?
От кой ли недовършен небосклон?
Но всеки път, когато ме докоснеш,
душата разпознава своя дом.
Невидима прегръдка ме обгръща
и спира всички бягства към света.
И сякаш в себе си се връщам –
притихнала, достигнала брега.
Опитвах други пътища, предели...
В небета чужди доста полетях.
След всеки „сън“ обаче, неизменно,
прибирах се смирена в „своя“ град.
Тук хоризонтът никога не свършва,
над него все кръжат безброй мечти.
Животът своя устрем не прекъръшва
и самотата не умее да боли.
Прегръщаш тихо, като стар приятел
и с вечната усмивка под ръка.
Във вените ти все пулсира лято.
Сезонът е един – на любовта.

НА БРЕГА НА ЛЯТОТО...

На брега на лятото стоя
и прегръщам с обич безкрая.
Не... не искам да свършва мига...
тук се чувствам в сърцето на Рая.
Тук мечти лекокрили реда
и със лодка вълшебна пътувам...
С устрем дързък на птица летя
и с усмивки небето целувам.

На стр. 5

От стр. 4

А вълните отекват във мен
като ехо от минали чувства.
И е раждане всеки нов ден –
като бонус, от Рая отпуснат.
И е обич, и песен, и плен...
И въздишки по моите устни.
Ако искаш да стигнеш до мен,
само в лято, да знаеш, възкръсвам.

**ПЕТРА
ГАБАЛОВА**



**ЛЕТЕН
РОМАНС**

Очите ти ме търсят всеки път –
очи като морето сини...
Дали те искат някой път –
да спрат, да си починат...

Ти в лудостта на този град
решил си да забавиш крачка –
подадена ръка без глас
с усмивка и закачка...

Човече, ти дойде навреме
във моя свят измислен, сух
да ме спасиш от мойто бреме
на самота и паднал дух.

И радвам се, че си намерен,
приятелю добър, грижлив...
В живота без приятел верен
не може да си ти щастлив.

ЗИМНО МОРЕ

Самотно, сиво е морето
и тъжен пясъчният бряг,
Сякаш скрило е лицето
с вълните бурни своя бряг.

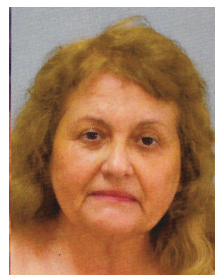
Само гларуси прелитат,
с тревожни писъци зоват,
а после към града отлитат,
понесли се по своя път.

А плажът си почива тихо
и чака топлите си дни,
че зимата ще си отиде
и всичко ще се промени:

ще чуе стъпките на хора
и весел, топъл детски смях
да се събуди – без умора,
за да играе пак със тях.

Морето помни, не забравя
и хубави, и лоши дни...
Варна на него се надява
да може да се възроди.

**ЛИЛИЯ
МАРИНОВА**



ВАРНА

Варна, Варна... Перла на Черно море!
Обичам те толкова много!

Ех, златният плаж туристи зове –
от цял свят прииждат тук хора.
И всеки от тях с туптящо сърце
чувства на слънцето зноя...
И полъх на бриза – гальовно перце
разпалва духа до пожар – и в приборя.

Градината Морска цъфти в прелестта –
от Новак създадена: чех, знаменитост...
И всяко крайбрежно творение и искра
държи ни все в плен и без хитрост.
В уюта крайморски не се чувствам сама
сред толкова, толкова пищност...
През лятото всичко е с аромат на цветя –
духа подмладява донася ни вечност.

А в центъра там – до Катедралния храм
наблизо струи шадраванът
И златни кубета лъщят ярко – с плам:
на небето ни градско тавана.
С любов, с авантюри безценният град
все тъй ненадминат остава.
Защото закрилян от Бог е, аз знам.
И с мощ от дедите ни, завещана.

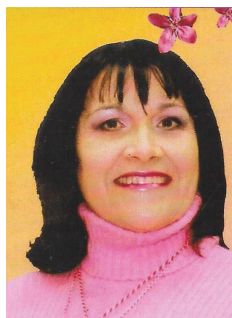
А старият, старият наш вълнолом
вдига снага на брега на морето –
когато вълните атакуват със взлом,
той спира ги да не стигнат небето...
И кораби – цяла редица, кордон
край Фара са нощната стража...
Такава е Варна: тих морски наш дом...
... Аз с обич града си възпявам.

ВАРНЕНСКА НОЩ

Долита пак звук на цигулка
в безлунната варненска нощ,
тъгата й в мрака – висулка е
над старата варненска площ...
... За старите варненци шумни...
... За стария бит и живот...
Къде сте днес варненци буйни,
къде сте и в ден, а в нощ?
Прославили Варна отдавна,
прославили плаж и курорт,
че вашата обич голяма
е варненски дух и паспорт...
Вълнения в теб светли пленяват,
създават в душите комфорт
и чуйте – прошепва пак бриза:
„Варна е с международен паспорт.“

Варна блести в тъмнината...
Цигулката свири, извива мечта
и дава ни нова надежда
че в този град всичко е ярка звезда.
В душата – любов... Тържествува:
„Изкуството слави града!“
Огньове в душите лудуват –
над Варна ще блесне зря.

**СВЕТЛОЗАРА
ЛАЗАРОВСКА**



**ВАРНА НА
15 АВГУСТ**

Днес е празник свят
на родния ми град –
очаква ни парад военен
и вдъхновяващ и потребен...

Празникът до скоро на моряка,
известен отдавна в страната,
е празник днес на града –
на хората на труда.

Денят на Божията Майка
е и ден на Варна – на града ни:
тя е закрилница на чедата му
и окриля на всеки мечтата му.

Ще има в залива регата –
ще издува вятърът платната...
А в дългия плувен маратон
с участник ще се включи всеки дом.

Морското Казино днес
емблема градска е и чест:
обновено, разширено
ще отвори врати, украсено...

Мой прекрасен град –
ти с култура си богат:
ти си европейска столица младежка,
а в туризма – с дума тежка.

**ВЕНЕЦИЯ
МАРКОВА**



ВАРНА

Бързам под слънцето на Варна,
в края на циганското лято,
в началото на есента...
Замайват ме телата на златни фонтани.
Задъхвам се под есенни савани.

Бързам с невидими рани в душата
и с много любов във сърцето.
Не спирам...
Като в пясъчен часовник
времето умира.

Бързам, моя скъпоценна самотност!
Бързам, мое човешко страдание!
Бързам и ви обичам!
Пред Катедралата „Успение
Богородично“,
един нов луд свири на окарина.

Бързам, под слънцето на Варна,
в края на циганското лято,
в началото на есента...
Бързам... Не спирам...
И в лабиринта на Всевластната
Вселена
очаквам да срещна не луд,
а Вдъхновител!!!

**БИСЕРКА
АЛЕКСИЕВА**



**ЧЕРНО
И БЯЛО**

Разцъфнаха във януарско бяло
дърветата сред Морската градина.

И плажът побеля, а вълноломът
сияе във доспехи от кристал.
Чернее само като гневен мавър
морето и кипи от луда ревност.
Сърцето му ранено пак се мята,
изригва на фонтани черна кръв.
Но оглушала за рева безумен –
красавицата снежен валс танцува.
А върху бяла страница от плажа
бял гларус пише с йероглифи черни
магически слова – с магия бяла
да разтопи леда, сковал сърцето
на морската царица – бяла Варна.



ВЛАДИМИР СТОЯНОВ

**ВАРНА – ЛЮБОВ
И ПРИСТАНИЩЕ**

Аз поисках нощта да се спусне над мен
като грива на дива вълна
да достигне брега и да види
пристанище.

Да нагазя във черната тежка вода,
да се вдигне мига, да се плисне мига,
да забравя, че в мене
живял е удавникът.
И очите ми да пият светлина.
И очите ми да пият светлина.

Исках ти да останеш до края със мен –
да сънуваш със мен, да порасна до теб
като бриз над случайно горещо
пристанище.
Да се връщам при теб всеки ден
уморен.

Да съм стих, да съм зов,
да съм дълго и нежно,
безумно мълчание.
И да виждам в тебе светлина.
И да виждам в тебе светлина.

Ти поиска нощта да се срути над мен –
да не бъда във плен, да мечтаеш със мен.
Да превърнеш света в хоризонт,
във море и пристанище.
Ти поиска докрай да останеш със мен –
да сънуваш със мен, да порасна до теб.
Да забравя, че в мене живял е удавникът.
И да виждаш в мене светлина.

И да виждам в тебе светлина.

ЕСТЕР
ГАНЧЕВА



ПОКАЖИ МИ, ЛУНА...

Покажи ми, Луна, твоите тайни пътеки,
по които мечтите обикалят света.
Разкажи ми за цветни дъги ти в небето,
под които случват се чудеса.

Докосни ме Луна и с лъчите си златни,
превърни ме в дух и в блестяща звезда.
Бих политнала в простора тъй необятен
над изтерзаната, тъжна земя.

Подари ми, Луна, само мъничко обич,
само шепа добра светлина.
Дай ми сили – да съм силна и можеща,
да раздавам любов, топлина.

И не се крий, Луна, зад воали от облаци.
Остани още малко ти с мен.
Аз съм твоя сестрица все в нощите –
да дочакаме заедно новия ден.

ДЪЖД

Топлият дъжд засия във очите ти.
Топлият дъжд в нас събуди усмивките.
Разпиля се по улици и треви, и площади.
Чувства забравени от сърцата извади.

Затанцува по цветни чадъри и локви,
с нежни пръсти докосвайки покриви.
А зад воали на облаци сиви,
влюбено, слънцето беше се скрило.

Влюбени, тичахме – мокри и весели.
Бяха замлъкнали птичите песни.
Бяхме във филм, бяхме в жива картина
под море от сълзи на небето мастилено.

Топлият дъжд ни разказа поема
за вълшебство неземно,
когато вода сътворено.
В него герои бяхме ние – двама
под небето разплакано, рамо до рамо.

ЕСЕННИ ПЪТЕКИ

Есенни пътеки – меки и ухани
в късчета от лятото пазят свои тайни.
Към морето водят стъпките ми леки
и в мъгла обвити чувства и копнежи.

Все към тебе тичам, ала не намирам
знаци-обещания и дълбоки дири...
Все към мене тичаш през гори
и друмища,
ала си оставам само в твоите сънища.

По пътеки есенни скитат се сърцата ни.
Думи неизказани носят се по вятъра.
Под небе разплакано зъзне листопада.
А тъгата в мене сякаш се разпада.

Твоята усмивка – огнена и нежна
пази ме от бурята, дава ми надежда.
И танцувам влюбена, от мечти обсебена
под небето, край водата сребърна.

ТРЪГВАМ СИ

Аз си тръгвам си от тебе, правя крачка
и потъвам в безлунното небе.
И мои са и изгрева, и залеза,
прегръщам облаци с вълшебни светове.

Аз цялата съм свобода, надежда.
Готова съм на всеки да раздам
частица вяра, смелост и копнежи,
за да е силен той, макар и сам.

Оставям те, а сълзите напират.
И уж съм смела, а сърцето ми гори.
Пътеките пред мен се раздвояват
и вятърът в ухото ми шепти

онази тъжна песен за раздяла,
в която двама слели са души,
но леден пламък всъщност ги изгаря,
превърща всичко в пагубни искри.

Аз тръгвам си от теб и ти го знаеш.
Илюзии умират вътре в нас.
Отново люлящите в мрака пак ухаят
и славей пее влюбено в захлас...

Отново съм сама, на път поела
към моите мечти и върхове.
Не зная слаба ли съм или смела...
Сърцето хоризонтът го зове.

ПЪТИЩА

В странни пътища се преплитат
съдбите ни.
В странни сънища нощем политам...
Все към теб, все пътувам аз в здрача...
Уж заглъхнала, болката сграбчва ме...

Сред тъпата, в света многолюден
се надявам (а е толкова трудно)
да те срещна, да чуя гласа ти
и да видя очите познати

с онзи блясък, който бе само за мене.
Но в забравя превърна ме времето...
Сякаш онзи пожар във сърцата ни
изгорил е мостовите безвъзвратно...

Аз съм същата –
все със светлите блянове,
в мене пърхат мечти необятни.
Ала тине разбра същността ми
и превърна любовта ни във рани.

И когато случайно се срещаме,
в мене пламва жарава гореща.
В мене старите рани събуждат се
под усмивката уж непринудена.

И говорим си уж по приятелски,
а в очите ти виждам предателство.
И светът ми от цветна градина
се превръща пак в тъмна пустиня.

Ала аз съм си светла и бяла,
като гълъб в небе полетяла.
Като птица, превзела простора
с любовта на любимите хора.

НЕ ИДВАЙ

Не чукай на вратата ми по залез.
Не идвай ти в съня ми призори.

И нека само спомените пазят
в сърцето ми горящите искри.

Сърцето ми е храм на любовта ни,
дълбоко скрило минали копнежи.
Как исках всичко да забравя,
но някъде тая една надежда...

Сред шумната тъпота от безразличия
опитвам се да бъда цветна шарка.
Опитвам се да бъда пак значима,
но нещо липсва някъде в душата.

Не чукай на вратата ми, не идвай!
Заклучила съм всичко надълбоко.
Научих се да бъда много силна,
по-силна от студа и болката.

НА РАЗСЪМВАНЕ

Помахай ми за сбогом на разсъмване,
когато тишината се разделя с мрака.
Когато въздухът изтръпва от безсилие
и от натрапчиво очакване.

Умората в сърцето ми заспива
и ражда многоцветни сънища.
Възторжена, към тебе пак политам
и светли са бленуваните пътища.

А ти си там, с усмивката за мене
и с топлината на очите ти, ръцете.
Покров над нас е цялата вселена
и слънцето за нас единствено ще свети.

Помахай ми за сбогом на разсъмване.
Ще бъда тук, отново ще те чакам.
Ще бъда в плен на тихото безумие,
без звук ще викам с птиците аз в мрака.

И може би ще чуеш на разсъмване
гласа ми ти с прибоя на вълните.
Ще бъда част от твоето безсъние
и пак в сърцето си ти мен ще виждаш.

ПОМИСЛИ ЗА МЕН

Помисли за мен като за утрин –
с капчиците бисерна роса,
по поляна цъфнали жълтурчета
и лъчиста, ведра синева.

Помисли за мен като вълната –
горда, заплашителна и силна,
но стопила се в прегръдките на пясъка,
ласкава и с нежност на коприна,

Помисли за мен като за буря –
белоснежна, безпощадна, безразсъдна,
заличила твоите неравни пътища
и открила просека към бъдното.

Аз съм буря, утрин и желание.
Аз съм цветен облак от мечти.
Нека бъда твоето дихание.
Нека винаги до мен си ти.

ПОПИТАЙ МЕ...

Попитай ме какво е любовта –
дали на птица песен е в простора,
политнала пак с белите ята
към изгрева, тъй силна, непокорна.



Дали е лъч, пронизал небесата –
оловни, натежали от умора,
събрали страховете на земята
днес в дланите си мощни и дъждовни...

Дали е плясък на вълната тиха,
нашепваща легенди от морето,
а аз дочувам само твоето име
и вятърът го носи като ехо...

Попитай ме какво е самота –
когато залезът трепти
с вълшебни багри
и сякаш си на края на света,
без обич и без съпричастие...

ВИШНЕВА ГРАДИНА

Белите вишни – белите сънища,
с вятъра пролетен леко танцуващи...
Тъй феерични, бъдещи спомени –
бяла тъга или шепот любовен...

Белите вишни – цъфнала пролет,
носеща вяра и порив за полет...
Бели листенца – крила пеперудени,
тръпнещи в танца, за обич пробудени.

Бяла магия си в слънцето влюбена,
нежна утеха за всичко изгубено...
Бяла надежда за дните ни бъдни,
с топлия лъх за живота събудена.

МОЯ ТЪГА

Ти не тръгвай, моя тъга
и не се крий зад букети от рози.
Аз отново съм много сама
и задавам си тези въпроси

за любов и добро, тъй прекрасни,
за предателство, честност и грях.
За преживяното с цветните ласки
и за всичко, което не посмях...

Приседни тук, моя тъга,
помълчи с мене ти в тъмното.
Разгадай всички тайни неща,
предпази ме от чужди безумия.

Нека с теб, моя нежна тъга,
да политнем на крилете на вятъра
там, където е светлина
и ни очаква пак необятното.

РУМЯНА
ДИМИТРОВА –
КИРОВА



Из книгата под печат
„КАРТИНИ ОТ ДЕТСКИЯ
СВЯТ“

МОМЧЕТО ОТ ВАРНА

Край морето, на морето
си играе все момчето:
замъци на пясъка гради,
от вълните то не се бои...

Смело сред скалите се провиря,
миди и черупки да събира.
И умело плува, плува –
даже с гларусите се шегува:

вдигнат ли се на високо,
то се гмурва надълбоко...
Слънцето ги наблюдава
и играта очертава.

ИГРА НА ПЛАЖА

Пясък хвърля по децата
Ванчето от група „А“ –
госпожата й се скара,
ех, от дума не разбра...

Взе лопатката от нея
и й каза: „Стой до мен...
Виж – децата наблюдават,
пример даваш лош ти в този ден.“

Ванчето се позасрами
и замисли се: греши...
Извини им се веднага,
че не иска да ги нарани.

КНИЖКА

Гледам книжката с картинки
и с различни цветове:
много горски животинки
крият книжните й брегове.

Колко е красиво всичко –
есен е дошла в гората,
зайче палаво, игриво
влязло е и днес в реката.

Колко пъти мама Зайка
го изважда от водата,
че е бърза и студена –
може да го хрема.

Този път го тя наказва
скара му се с глас висок:
„Щом не слушаш – мама каза –
ще ти дам един урок!

Още утре заминаваш
пак на детската градина –
всичко там ще изпълняваш:
ред там има, дисциплина.“

КАТЕРИЧКИ

Две са: малки рунтавелки –
дружелюбни хубавелки,
орехчета си подават –
гол да вкарат се надяват...

А отгоре чука с клюна
реферът: кълвач голям...
Наблюдава той от клона –
кой ще бъде победител там.

Той – кълвачът ще реши,
гледа зорко... Не греши.
Футболът му е задача –
за отбора катеричката ще скача.

СЛЪНЧО

Зад облачето слънцето наднича
и бърза, бърза да препича,
да радва всички: стопли им сърцата,
излязоха от къщите децата.

Започна се игра голяма...
И всички припкат в пълната поляна,
че пари слънцето земята
и носят се във въздуха краката.

... Така започна Ежко да спортува.
Да тича бързо без да се преструва –
без козина е, но е с купчина бодли,
с които бодне ли те, дълго ще боли...

Докато слънцето над нас с лъч златист
за миг отнася болката с порив чист...
И спорта прави всеки оптимист –
на слънце и на сянка да е поривист.

ИГРИТЕ В ДЕТСКАТА
ГРАДИНА

В детската градина
играехме си всички –
на групи разделени
големи и мънички.
На двора са играчките
с цветните пързалки,
с количките строяхме
замъчета малки.
Ритаме си топка,
бягаме и тичаме,
затова в градината
всички се обичаме.

КАРАНТИНА

Днес стоя аз в къщи –
карантина има,
няма да играем
в детската градина.
Няма ги децата –
Мимето и Жоро...
Мама все ми казва:
„Ще ги видиш скоро!“
Чакам да отmine
тази карантина...
Пръв ще вляза – с радост
в детската градина.

ТЕЛЕФОН

„Искам телефон голям –
да е с приказен екран...“

плаче и дори се мръщи
Ванко – малкият пак в къщи.
Мама, татко не му дават...
Все играчки му подават...
„Не съм бебе вече аз –
с телефоните съм в час:
искам с приказен екран,
знайте, вече съм голям.“
Ех, как нови телефони
днес желаят все децата...
И с екрани, с микрофони
как изместват им играта.

ГЕОМЕТРИЯ...

Квадрат какво е зная –
кръг, триъгълник дори,
че еднакви ли са му страните,
правилни ли са ъглите
фигурата е квадрат, отсичам.
Друга пък на топката прилича –
само кръг се тя нарича...
Има покрив всяка къща
и ъглите му са три:
и в триъгълник се той превръща
с тези свои ширини.
Всички фигури познавам –
правилно ги назовавам.

ХУДОЖНИЧКА

Художничка е малка Мира –
да рисува тя не спира
ту дървета, ту елхички,
малки зайчета, сърнички
с моливи, а и с боички.
Мира цветове подбира,
шари и краси платното
с животинки и с дървета,
и с момичета, с момчета –
къщички, площади цветни
са в картините й светли.

ПЪРВИ УРОЦИ

Лесно е на кака,
че ходи в градина,
а пък аз – на ясла
още една година,
че не мога още
аз да се обличам,
затова пък мога
сама да се събличам.
Дрехите обратно
още аз си слагам.
Много ми е трудно
да се закопчавам.
Кака ми се смее –
мъничка съм, казва.
Като по-голяма
всичко ми показва.

ЕСЕННА РАЗХОДКА

Паячета сплитат
мрежи днес в гората,
а листата жълти,
постлали са земята.
Облачето тъжно
гледа от небето –
капят му сълзите
и поят полето.
И защо е всичко

така променено?...
Есента дошла е –
ще стане студено.

ЛОДКА

Лодка малка – платноходка
се люлее днес в морето,
а на нея капитан
пак е малкият Иван.
И с бинокъл наблюдава –
май, че буря се задава...
Как сърдито е морето,
чувства със сърце момчето.
И команда бърза дава,
че вълната се приближава.
Смел е малкият Иван:
смел, достоен капитан.

НА ПЛАЖА

Слънцето погали пак с лъчи морето.
На брега играе с пясъка момчето.
Ето я и Мимето – с шапка, с очила,
бързи крачки прави, идва на брега.
И започват дружно да строят децата
замъци от пясък без шум и без трясък.

ФУТБОЛ

Ще играем футбол...
Топката ще ритам аз.
– Миме, ти вратар ще станеш!
И засилвам се, и ритам
във вратата аз умело –
гледай аз да я улуча,
че награда ще получа.
– Удар, гол!...
– Ура – успех!...
Смел и силен съм разбрах...
И от днес тук – в махалата
футбол ще ни е играта.

РИБАР

С въдица на рамо
тръгва към морето –
рано, много рано
сутринта момчето.
Весел днес е Владко,
че рибар е с батко.
Рибките подскачат –
с Владко се закачат:
– По-добре ще бъде
аз да плувам с тях...
... Но пък от морето
мене ме е страх...

ДЪЖДЕЦ

Сиви облачета плуват
и се гонят във небето,
със земята те флиртуват
и с дъждец ще я целуват.
Там с любов ги чакат всички
и цветенца и тревички.
Всичко тук е зажадняло,
че водичка не видяло
и поточето мълчи.
Тъжно, бавно то се стича
по планинските скали.
Ако няма дъжд – тогава
всичко ще умре в забрава.

ГЕРГАНА
СЛАВОВА



НОВИ СТИХОТВОРЕНИЯ

ПЛАТНОХОДКА

Като платноходка бяла
твоята ласка е за мене –
стопля всяка моя струна
и е порив за летене.

МАГИЯ

Някаква магия звездна има
в синия простор на кея=
Аз съм като лодка зимна,
но в мене слънцето живее.
Нося обич истинска и чиста
само с ръце не я докосвай
ще се прероди мигът на листа.

МИДИЧКА В ДЛАНТА ТИ

Като мидичка в дланта ти
миговете светят,
а сме песъчинки
всички в шепите на Господ.

Само на брега разбирам

преходното време
и как в морето синьо
къпи се безвремие.

Докосването на мечтите
отключва скрита сила.
Щастието блика в очите ти
и в усмивка детска си го скрила.

Топла, като любими длани,
светла, като слънце ярко
с лъчи сияйни, дето гали
и любов разпалва жарко.

Подари ми вяра в доброто,
обич, здраве и надежда.
Нищичко не искам друго
това животът нека ми отрежда.

РЪМИ

Ръми зад стъклата.
Дъждът не е студен,
но вънка скита вятър
и помрачава този ден.

А се оглеждат върхове
и борове снага издигат,
ели подканят ме ела.
Мислите ми надалеко стигат

и билата ме оставят в плен
В плен на красотата,
която природата твори в мен –
Райско кътче е Земята.

Ще съхраня в спомен

всеки слънчев ден,
за да го опиша с думи
и днес да ви го подаря.

Една картина по между ни –
подадена към вас с любов ръка.

ДОКОСВАНЕ

О, как възшебно свирят
клавишите на твоето пиано.
Хармонията от очите ти извира
и щастието от любов е нямно.

Докосваш струни светли в мене,
събуждаш мигове възшебни...
Преражда се усещането за безвремие
и тази преходност е временна.

Но в тази временност красива,
откривам теб, любов, истинска и жива.

ВИСОКО

Високо, високо до скалите,
където стига само погледът на орлите,
някаква магия има скрита.
Пътува вечността в мъгла обвита.

И хората са мънички песъчинки,
пръснати от Бог, като латинки.
Хоризонтът стига до безкрая,
а какво има отвъд и аз не зная.

Но върхът е тъй мрачен и самотен,
че го запечатвам в стих за спомен.

Високото е често трудно достижимо.
Измамен блян,
но сърцето ми е несломимо.

ОБЩОТО

Какво е общото между скалите
и любовта на днешните поети?
Странен въпрос си мислите,
но познавате ли светлосенките?

В най-светлите моменти живи,
за да сме щастливи, тъмни краски
миналото са обвили, за да се открит
светлина, сега, шрихи има тъмни...

Не е случайно, че на Земята
има ден и нощ, слънце и вятър.
И, че поетът влюбен е в красотата
на природата и светлината...

Скалите се виждат ясно в слънчев ден.
светъл ден, които контурите им
очертава
и ги прави толкова красиви, като живи.
Тъмната нощ не ги очертава,
рамка не дава.

Черно и тъмно не обичат поетите.
Светли са дрехите,
мислите и душите им.
Силни и светли са чувствата
и думите им
и признавам приличат по това
на скалите.

НАД БРЕГА НА ВЪЛНИТЕ /ЗА НОВАТА КНИГА НА ГЕРГАНА СЛАВОВА „УСЕЩАНЕ ЗА КРИЛЕ“ 2026, ИЗД. ГРАФИК, ВАРНА

В поезията на Гергана Славова животът е видян в неговата екзистенциална необятност, в неговата пъстра и непредвидима множественост, както и в естествения му, характерен за проявите му изблик и житейски оптимизъм. Поетесата е вгълбена преди всичко в живия, пулсиращ пламенно, всеобхватно вълнуващ сетивата и чувствата реален свят с конкретни за нея пулсации и акценти, разкриващи спецификата на индивидуалното ѝ световъзприемане и художественото му отражение.

Затова от особено значение в нейната поезия е случващото се, онази характерност, забележителност и дори непредвидимост на мига, в който всичко настоява за внимание и е изблик на поетично откровение със специфични, но и нови реалности, предизвикващи размисъл, още по-дълбоки вълнения, житейско осмислени и направляващи настоящето и бъдещото внушения.

В една такава творческа ситуация нищо не е дребно и незначително. А по-скоро е определящо и насочващо.

Особено място в това отношение заема мотивът за битието като задължително състояние,

което трябва да се преодолее чрез самонадмогване – гравивно и целенасочено към висините на духовните простори и на отделната личност, и на обществено съзнание.

Главна особеност в този план са формата на творбите, насочваща към емоционалния и водещ тон на възприемане, както и високата организираност на стиха и изобилието от асоциации, алитерации, вътрешни рими, а също и на звукови ефекти, характерни за художествения стил на Гергана Славова. И в най-дребния детайл поетесата влага значими и взаимообуславящи се шрихи на вълнуващата я същност на живота – силната му естественост днес и неговата чувствителност към вечното. Ето защо в творбите си тя може да изговори и с най-истинските им имена нещата, възникнали в мига на вечно траещото сътворяване на човека и откровенията на всичко човешко.

В творбите на Гергана Славова в стихосбирката „Усещане за криле“ силно вълнуват мотивите за морето, за отвореното пространство, за живота на човека, за бъдещето, за битието като даденост и перспектива, но и като платформа на утрешен



възход, за различните визии на светлината, както и на любовта като свършен елемент на човешката същност, съвременна измеримост и чувствителност.

Детството, природата, свободата, жената и нейните лица, както и свързаните с всички представи до тук визии на устремност и нейна афишираност, допълват и реално-художествената, и метафоричната серия на многопластовост и калейдоскопичност в творческия глас на поетесата.

Гергана Славова е ярка и значима българска поетеса, за която любовта на жената във

всички измерения, отношение-то към морето като даденост и символ, както и към живота с неговите естествени и често пъти крайни проблеми са в центъра на вниманието ѝ. Нещо повече – те са отправни точки към глобално отношение на намереност в света на близостта и споделеността.

Морето е на първо място и е с естествено свое присъствие, то е и естествено измерение в поезията на Гергана Славова. Понякога то е символ на света, често го срещаме като символ и на вечността. То е и постоянен символ на вътрешния и външен свят на поетесата, както и на битието ни... То има визия на една романтична илюзорност, както и на противоречивост на един възможен романтичен светоглед към него... Но всъщност, морето е колкото привлекателно, толкова и опасно, и едновременно с това е и една естествена, житейска основа за всичко около нас и в нас с цялостната си характеристика.

Всяка значимост на мига в поезията на Гергана Славова прави значимо и всяко състояние на момента, което се превръща в обобщен шрих, в жива съставка на вселенски и при-

влекателни метаморфози. И тях най-често ги срещаме като символи на вечността и на безкрайността на битието, като символи и на миналото, и на преживяното, като символи, донасящи ни романтичната илюзорност на морската стихия заедно с нейните измерения в житейски план. А това е велико измерение – в него нюансите се превръщат в крайности, силно вълнуващи творческото съзнание...

„Усещане за криле“ е стихосбирка, в която природата, мотивът за свободата, за морето като вечно безвремие, за човека като величие на човешките чувства и съмнения се превръщат в актуално измерение на същността на живота днес и вълнуват съзнанието на съвременника силно – духовно, но и екзистенциално.

„Усещане за криле“ е един духовно извисен полет, насочен към красотата на съществуването и отстояването на вълненията, сетивното аз на човека и чувствата му в широката гама на действителното пространство, обобщено и превърнато в значимо художествено пространство.

Станислав Пенев

ГЕРГАНА СЛАВОВА

ХУДОЖЕСТВЕНИ МИНИАТЮРИ

ГЛЕДНА ТОЧКА

За едни планината е извор на живот. Богата флора и фауна. Приказно красиви гледки, букови и дъбови сенки, водопади и ждрела... А за други, тя не е просто прохладно място, през големите летни жеги, а е трудно достъпно място с непреодолими пътеки, много каменист терен, ята от комари край реките, пусто и диво място, лишено от антропогенни ресурси. Да, точно така: Това е въпрос на гледна точка!

Същото е и с живота на село или в града и няма правилно или грешно становище. Защото хората са различни и харесват различни неща. Ако едни искат да изкачва върхове, нека го правят, ако други искат да се радват на морето и да слушат шума на вълните, нека това е тяхната почитка. А ако някой иска да чете книга, рисува или пише, нека това е неговият избор и право на отмора. Всеки от нас има правото на своя гледна точка и трябва да уважаваме това негово право, защото, такава е неговата гледна точка, независимо, че тя е различна от нашата.

КНИГИТЕ

Едва ли си давате ясна представа, какво огромно богатство крият книгите, които можем да прочетем в този живот. Някой, някога, някъде е преживял нещо, изстрадал го е, написал го е, споделил го е, а на нас ни остава само да го прочетем, да го осмислим и да извлечем поука от него. Готови, ценни и полезни уроци! Затова се учудвам много когато някой ми каже, че не обича да чете книги. То е като да откажеш да пиеш вода от извора, защото не си го създал ти. А всъщност хубавите книги са толкова голямо богатство, спрямо което финикийските знаци нямат стойност, но го знаят само просветените!

ЛИРА

Тя свиреше толкова изкусно и красиво, че всички които я слушаха изпадаха в транс и забравяха на мига всичките си проблеми. Това беше висше, майсторско изкуство. Когато репортерите я попитаха при кого е учила, тя нежно се усмихна и каза: „Самоука съм!“ Това ги поразя още повече. Безспорно това беше голям талант, който Бог ѝ бе дарил, но най-чудното от всичко бе, че тя намери своята лира в Родопите. Там където на времето изключително изкусно и майсторски бе свирил Орфей, впечатлявайки своята любима

Евридика. Случайност ли бе това или Орфей се беше преродил отново в Българските земи?

ЛЮБОВТА НА БОГ

От дете наблюдавам с огромен интерес мравките, пчелите и пеперудите. Има толкова много неща които можем да научим от тях и може би Дарвин е бил много прав, когато ги нарича „еволюирали видове“. Само не ми е ясно кога човекът ще еволюира достатъчно. Има още толкова много трески за дялане, но може би в несъвършената му форма се усеща най-ясно любовта на Бог. Защото той му е дал възможност да еволюира по свой начин... И по свое желание...

ЕТИЧНА КОМИСИЯ

Избрали са ги според характеристиките им. Едни такива добри, безобидни и на мравката път правят, но са забравили да отчетат, че щом са толкова добри, ще държат и другите да са такива, а те не са. И тук идва вече проблемът. Как да си етичен, с тези които не разбират от етика! Може би трябва, всъщност, вярвам, че трябва, да върнат хуманитарния блог дисциплини във всички средни и висши училища, като философия, етика, естетика, психология, социология и логика и тогава няма да има нужда от етични комисии.

СВЕТОВНО ЛИЦЕМЕРИЕ

Огромна част от хората на Земята не са вярващи. Е, да има и фанатично вярващи хора, но написаното тук не се отнася за тях. Думата ми е за тези невярващите, които празнуват Коледа и Великден с огромни подаръци, а без вяра в душата. Влизат в църкви и катедрали и палят свещи без вяра. Да, въпрос на личен избор е в какво да вярваш, но ако не вярваш в Бог не бъди лицемерен, не прави църковен брак, не кръщавай децата си в църква, тъй като така и тях учиш на лицемерие.

ГЪЛЪБИ

Усещането за тях е според характера на хората. Едни ги привличат и ги обичат, защото вярват, че те са символ на мира и любовта между хората. Дори има красива традиция – сватбен ритуал, да пускат два бели гълъба да излетят по време на бракосъчетание на младоженци. А други хора гонят гълъбите постоянно, за да не правят дом-гнездо пред къщите им и на терасите им защото ги цапат. Даже има хора които слагат специфични остри шипове на первазите, за да не цапат гълъбите там. Може ли един и същ пернат вид да поражда

толкова различни емоции у хората? Да, явно може – въпрос на гледна точка!

ШОКОЛАД

Вкусът му се разтапяше толкова нежно и сладко на небцето ѝ, че тя бе готова да се закъдне, че това е най-вкусното нещо което някога е опитвала до момента, в който разбра какво количество захар слагат в 100 грама шоколад. От тогава си купува такаови зърна в чист натурален вид. Все пак иска да усеща вкуса на какаото, а не на захарта на кристали и да развие диабет.

СОЛ И ЗАХАР

Основни подправки и консерванти в световната кухня са солта и захарта. А само малко да ги предозираш и водят до отклонения в човешкия организъм, като повишаване на кръвното налягане и поява на диабет. Така е и с думите, малко само да ги преувеличиш и пресоляваш изказването, точно както става и с манджата. Ето защо добрият вкус е толкова важен, както в кулинарното изкуство, така и в речта, и в живота, защото животът е щастлив, само ако сме здрави. Две подправки които повярвайте ми не са въобще безобидни. Внимавайте с тях, но и с думите. Защото нали си спомняте българската народна приказка с мечката, която казала: „Раната от бравдата ще зарасне, но от лопатата дума – никога!“

ХВЪРЧИЛОТО

Високо в простора се рееше хвърчило, а във високата трева бягаха две хлапета. Те огласяваха толкова силно пространството около себе си, че нямаше начин да не ги чуят хората и да не ги забележат. Над главите им гордо се носеше пъстрото хвърчило и приличаше много на техните мечти. Толкова много обич и радост се носеше във въздуха, че на хората, които минаваха от там, им се прииска да бъдат отново деца и да имат цялото безгрижие в света. Странно е колко богати и незаменими асоциации предизвиква у нас пъстротата на едно летящо хвърчило.

ЛУНА

Зад прозореца, като златна на пита изплува луната. Пълнолуние – помисли си тя. Отново няма да мога да заспя, а толкова много се нуждая от почивка. Мислите ѝ запрепускаха в тъмнината на нощта и уловиха светлината на звездите, които отразяваха и светлината на луната. „Може би е добра идея да си пусна да гледам филм или да прочета някоя книга“. Докато

си мислеше това, тя ненадейно усети, че ѝ се приспива. Бързо заспа и сънува чуден сън. Луната ѝ заговори и представи звездите, а на сутринта, когато се събуди, помнеше много точно какво са и казали те: „Животът трябва да се живее пълноценно и мечтите да се осъществяват, защото в противен случай хората се разболяват. Щом мечтите са в нечия глава, значи има начин как да бъдат осъществени. Нищо не идва случайно и само от нас зависи дали ще го задържим и осъществим.“

КОЛЕЛОТО

Бе чувал знаменитата фраза: „Ще ти купим колело, но друг път“. Затова и не вярваше на очите си. То стоеше ново, новиничко с искрящи лепенки в любимия му цвят в коридора на малката им къща и бе подарък за рождения му ден. Не го кара и три дни, защото на третия ден, когато се прибра да пие вода, не прибра колелото в двора, а го остави за малко на тротоара, когато излезе да продължи игрите, колелото вече го нямаше. Тогава още разбра, че не е достатъчно само да искаш и да получиш нещо, трябва да умееш да го пазиш и да го стопанисваш. Разбра още, че не бива да вярва на хората, особено на тези, които не познава.

ВЪЗРАСТ

Тя не криеше годините си, въпреки, че възрастта въобще не ѝ личеше. На лицето ѝ нямаше ясно изразени бръчки, въпреки няколкото белега от преживени хубави и не толкова хубави моменти в досегашния ѝ живот. Точно те ѝ напомняха колко много е преживяла. Стана и обаче доста приятно когато едно от приятелчетата на внука ѝ, когато бяха на детски рожден ден, я попита:

– Вие на кое дете сте майка?

А тя беше баба вече от седем години.

УРОК

Детето беше във втори клас и тъкмо беше научило таблицата за умножение и деление и се гордеше много с това, че я знае без грешка, а също и четеше без да срича и без да се запъва. Харесваше книгите и четеше с желание. Обичаше много училището, учителите си и съучениците си. Но най-добрия урок то не получи от тях, а от своя баща. На родителската среща бяха поканили родителите на децата от класа да дойдат и да помогнат на учителките и децата да украсят класната стая за тържеството по случай завършването на втори клас. Всички казаха, че са много заети, а имаше майки, които си стояха в къщи. Никой родител не се отзова, дойде само таткото

на детето, което обичаше да смята, чете и рецитира. Единствено нейния татко, който работеше извън града и отговаряше за производствените процеси в три села, тъй като бе главен агроном там, дойде. Той носеше снопчета пшенични класове и с тях украсиха цялата стая като символ на стремежа за растеж на малките зрънца – децата и техния общ клас – пшеничното стъбълце. Той не беше най-свободният, но беше най-отговорният и най-загриженият баща. Освен пшеничните класове, донесе и малки снопчета метличина и мак и с тях направиха красиви букетчета в няколко ъгли на стаята. Когато дойде време за представянето на децата най-добре се представи неговото дете – нали имаше отличен пример за отговорно и достойно представяне в живота.

МАЙКА

Детето бе загубило съзнание. Глъгнало си бе езика. Насъбралата се многолюдна тълпа, бе озадачена какво точно се е случило. Само майката, която по природа бе много плаха жена, запази самообладание и чувайки думите на ветеринарния лекар, които каза ясно: „Трябва да му се извади езика.“, незабавно се впусна, измести всички и самоотвержено извади езика на своето малко дете като с една ръка притисна челюстта му, а с другата изтегли глътнатия език. Детето след секунди проплака и изхвърли поетата преди това вода. Само тя, майката, въпреки своята силна уплаха, успя да действа адекватно и да спаси живота му. Няма друг, който по-добре да разбере и да помогне на своето дете в най-трудните минути освен тази, която му е дала живот и го е носила девет месеца под сърцето си – неговата майка.

ПЪРВИ ДУМИ

Всички деца играеха на детската площадка. Момиченцата с кукли, момченцата с колички... Едно малко момченце се изправи и застана до едно сладко момиченце и извика:

– Мамо, мамо, ела да видиш това момиченце си няма мама и татко – води го една възрастна баба и не може да го стигне, когато то почне да бяга

Малкото момиченце се изправи като нежна тревичка на слабите си крачета, проточи тънко вратле и проговори за първи път в този живот:

– Нямате само вие мама и татко – и аз имам, но моите са надалече!

Когато те получиша известие с телеграма, че детето им е проговорило. изминаха бързо 360 км., за да чуят: „Мамо, тате... и аз ви обичам!“.

ЗА ПЪРВИ ПЪТ
В ЛИТЕРАТУРНИЯ ПЕЧАТ

НИКОЛА
БОРИСОВ



* * *

В моите петнадесет минути слабост – изгаснаха всичките свещи, а исках да светнат от радост, целувки и срещи горещи...

Нямам нужда от женски съвети или превръзки на раните... Нямам нужда кръвта ми да свети в очите на кормораните...

Нямам нужда от скрити послания или нечии външни съмнения... Как в момент на дълбоко страдание, пред храма да прося дарения?...

ВСЪЩНОСТ...

В моите петнадесет минути слабост – изгаснаха всичките свещи,

а нужда от простичка радост, аз искам от тебе човешки...

Имам нужда от теб, а те няма! И няма кой друг да поеме, товара на тежката рана, която ще тегне без време..

Имаш нужда – моята слабост, но имаш ли нужда от мене с целувка от твоята сладост – горчивото в мен да отнемеш...

* * *

Вълната се препъна в камънака на стара позабравена любов – поблъска силно, тихичко почака и тръгна да си търси пристан нов...

Но пристаните нови са опасни, хлъзгави, несигурни, сами, а някога в прегръдките им страстни намираха любов безброй вълни...

И спира се, надига се вълната, зачудена в капан, водовъртеж, и мисли си останал ли е камък, на който да поискаш да умреш...

* * *

В парка разделя се двойка, в мене събира се жал,

в погледа нещо усойно прави сълзите на кал...

Улична глутница лае – мрака душата влече в сърцето припоят калаен мъката ще разтече...

ПО ПЪТ

Балада звучи на събора и тутакси паркирах колата си – на паркинга нямаше хора в душата ми нямаше празници...

Но тази балада звучеше – навред в непознатото село и нещо познато болеше в мойто набърчено чело...

Мен просто ме водеше пътя, мен просто ме водеше ти и спрях се балада да чуя за някакви мътни сълзи...

Балада звучи на събора и тутакси паркирах тъгата си, а исках да хвана завоя, след който нетъжно е някак си...

* * *

Война за няколко сълзи, война за няколко прегръдки и мир за който ще пълзим, преди да знаем, че сме мъртви...

Сълзи за няколко войни, в които паднали сме първи... Когато видя, че кървиш и мене смятай ме за мъртъв...

Любов е може би това, а може би не е любов... За теб съм, може би смъртта, а ти за мене, може би живот...

* * *

Живота ни е пепелник – тръскаш пепел, пушиш и гасиш, понякога пушача е безлик, понякога пушача ще си ти...

Изгасяш фаса и боли, след него ще запалиш втори фас – понякога опарен ще си ти, понякога опарен ще съм аз...

Пепелник ни е живота – с дръпка нова, нищо не мениш в пушека невидим е хомота – тръскаш пепел, пушиш и гасиш...

От стр. 9

КАРТИННА
ГАЛЕРИЯ

Тя не вярваше, че е нарисувала всички тези картини сама. Сякаш нещо или някой движеше ръката ѝ, а може би усещането за красота или вкуса към живота бяха създали в нея художника. Всъщност нямаше никакво значение. Те се купуваха по-бързо от колкото ги рисуваха, а тя искаше просто да ги подарява, но само на хората, които ги заслужаваха.

ПЪРВА КНИГА

Тази книжка не беше като другите. Тя е четеше за трети път и то без някой да я кара. Просто много ѝ харесваше. В нея имаше толкова много истини, които голяма част от хората не разбират или намират за глупави, или смешни.

– Как така ще пиеш хапчета против порастване? Или ще намираш съкровища, лимонада в хралупите на дърветата или ще играеш на нещотърсач? Та нали има толкова много вируси, бактерии, пандемии, а и някой може да те отвлече!... Свали си розовите очила.

А аз бих казала:
– Отворете си широко очите!

БЪЛГАРИЯ

Звуци на Каба-Гайди в сърцето на Родопите. Планината

свири и пее и не е време разделно, а е време за обединяване! Деветдесет и девет годишен старец свири на кавал, а пред него престъпва в народна носия, млада, бяла и красива Българка – неговата правнучка. И не мисли да отиде в чужбина, а избира да остане в България, в сърцето на великата Родопска планина. Защото е закърмена с български дух и българска кръв струи във вените ѝ. Това искам да е настоящето на България, а нейните учени, изобретатели, предприемачи и създатели на иновации да живеят в границите на страната, а не извън нейните предели. Това трябва да бъде бъдещето ѝ. Тази малка, но древна и красива страна, която наричаме наша родина. И която е една от най-древните страни в света – с огромно световно културно, природно наследство. Най-богата на билки в света, трета по природни национални паркове и забележителности – с древна история и култура. Да, тя заслужава да има отново своя втори Златен век.

ЖЕНАТА

Когато тя минава мъжете вдигат очи, следят гънките на тънките ѝ глезени и потъват в мислите си. А жената отмята небрежно кичур коса, който пречи на очите ѝ, за да види по-добре хоризонта. Този който е планирала и който много добре знае, че се изменя всяка минута,

но тя има сили да го понесе и да го промени, ако трябва.

ХЛЯБЪТ...

Мирише на топло, на уютно, на домашно изпечена питка... Децата преглъщат и усещат вкуса в устата си. Знаят много добре – такава питка може да прави само човек с добро сърце и със сръчни ръце. Какъв късмет, че имат своята баба!

ЛЯТО

Във въздуха се носи нежен аромат на липа. Нещо топло и сладко засяда в гърлото. Усещане за море и плисък на вълни... Гларуси и пясък или и още нещо... Мечтаното пътуване към планината, но най-хубавото от всичко е усещането за безгрижие, което единствено се докосва до детството.

ПРОМЯНА

Най-силно не искат да се променят тези, които вече са усетили, че промяната е неизбежна. Спомням си моята прекрасна баба. Тя отдавна бе спряла да се оглежда в огледалото, защото имаше много бръчки. Все пак беше достигнала преклонна възраст и никога не бе ползвала крем за лице. Но знаете ли, тя се оглеждаше в очите на четирите си деца, осемте си внука и още повече

правнуци и винаги беше щастлива, защото усещаше обичта им. Въпреки промяната...

РОТАЦИЯ

Наблюдавам с интерес как всичко в живота се завърта. Сменят се сезони, приливи, отливи, правителства, икономически, социални системи и се сещам за уроците си по геометрия и часа, в който изучавахме – ротацията. Само някой хора мислят, че ще бъдат вечно на позицията си. Блажени са вярващите!

ИСТИНА

Не е приятно на никого да чуе нещо лошо за себе си. Може би затова хората са измислили лъжата, но мисля си, че е по-добре да чуем и двете, така сами можем да определим, че много често Истината е по средата. И да – не е абсолютна, както не е точно и мнението на хората. Но всъщност трябва ли да плащаме данък „обществено мнение“? Продължавам да си мисля, че всеки си има своята истина и тя е най-важната за него самия.

ИЛЮЗИЯ

Много често очите ни са привлечени от красивото. Неимоверно как, но много по-лесно ще се доверим на красивия човек. Той ни предраз-

полага много по-лесно с правилните си и красиви външни черти, а дали това не е илюзия! И дали не в едно световно художествено произведение ни предупреждават за това. Сещам се за: „Красавицата и звяра“, „Парижката света Богородица“ и редица други известни творби, но все пак ние по-лесно ще се доверим на красивия, на лицепрятния образ. Защо? Защото често живеем с илюзия. А е важна не само външната красота. По-важна от всичко е красотата на човешката душа.

ХАРАКТЕР

Той знаеше всичко. Никой не можеше като него. Беше толкова ясно това, че не се налагаше да го обяснява. Просто всички трябваше да го слушат и да му се подчиняват. Нали за това беше станал директор на огромна компания. От къде обаче се намери тя да му се противопоставя и то пред всички. Обяснимо, без да ѝ мигне окото и то пред хората от цялата фирма, че греша. Е, това вече беше края за нея. Сега щеше да разбере точно от къде изгрява слънцето и че ще може да го вижда само ако той реши. И докато се ядосваше истински на нейната наглост да му се противопоставя пред всички пресече пътя без да се огледа и го блъсна кола. Сега лежи в интензивното и се моли да може да ходи и да говори.

ВЛАДИМИР СТОЯНОВ

ПРИЗОРИ

Тук много бързо всичко девалвира.
Реалността е див кошмарен сън.
Безумен сън, от който се надига
човекът в теб с очи на вълк.
Обхожда онемелите полета,
обрасли в студ, без семена.

Като пиян дервиш
виновно крета обърканата ти душа.
Върти се в кръг и леко се накланя.
Да можеше поне да излети.
И в звездната си риза се изправя
възкръсналата памет призори.

В ЪГЪЛА НА МРАКА

Събирам думите като светулки,
за да ми светят в ъгъла на мрака,
когато се отдръпне суетата,
а изтощените смартфони замълчат.
Събирам думите, защото си отива
речта ни жизнерадостна, игрива,
вглъбена в мъдростта, неповторима,
по-чиста и от майчина сълза.

Надвесен над перваза на света
събирам думите и преживявам
свободата.

Морето и Родопа се венчаха
в тракийската ни българска душа.
Внезапно глас на гайда като Бог
изви се над Балканското усое.
Дали родилният ни зов
поиска пак да се повтори?

СТАРИЯТ ГРАДСКИ
ЧАСОВНИК

Раковина е
старият градски часовник,
откънтяваща с ритъма
на вековния варненски бряг.
Помня оня брадясал поет
и забравен от всички бездомник,
който с котки и гларуси чака
да изпуши цигара накрак.

Приближава сънят като ехо.
Но защо му отварям вратата
и защо го поканвам да седне
във купето на стария влак?
Може би да послуша
избуялия смях на децата
и съвсем да забрави накрая
за века и деня в този час.

А животът напевно изтича
като песен на градски часовник
и домът ни е ронещ се звън,
откънтяващ напевно във нас.
А пък аз съм поетът с китара,
приютил оня смахнат бездомник,
който пее на котки и гларуси
и повива студа с дрезгав глас.

БЕЗИМЕННА ГОЛГОТА

Живея като чужденец във този свят
с надеждата, че няма да загине,



че думата във нас трамплин е,
а не от гордостта разбуден грях.

Кой сътвори невидимия свят
от пепелта на миналите мисли?
Кой искаше да ни пречисти,
а не да ни превърне в прах?

Разплита се задъхано живота –
различен, истински и мъдър.
Брегът е похитен пиратски сървър –
тържище, рай, безименна голгота.

КРЕПОСТИ И ЗНАМЕНА

Да бяхме избягали някак от тази илюзия,
да бяхме се върнали в тихата
варненска вечер
с дъха на солена вода и на риба,
на брадясали мрежи, на миди
и огън далечен.
Старостта си намерихме,
младостта си изгубихме
в детското корабче на паметта.
Като слепи недели минаха бурите.
Вълноломът ги стри, пепелта разпиля.
Само ние останахме като дух, като знаме
дивно развято от мисълта –
страшно наказани, гордо изправени
пред ординарците на пошлостта.
Затова не избягахме.
Затова и останахме.
Сто морета пред нас се превърнаха
в блато.

Но когато по залез запечат раните,
нямаме нужда от жрец и гадател.
Тука при мрежите, тука при мидите,
край огъня на младостта,
ние сме старите, ние сме дивите
крепости и знамена.

ГРЕБЦИТЕ НА ВЯТЪРА

Вълната удари брега и се върна
тъй както таранът вратата на крепост.
Над нея се спуснаха яростни мълнии,
а тя ги поглъщаше с дивото ехо.
И пак се надигаше все по-висока,
и все по-могъща във своята вендета.
Гребците на вятъра, гневни и волни,
загребваха мътните черни полета.

Те сееха воля, изисквайки вярност
и всичко наоколо вреше, кипеше.
Но даже животът си имаше давност
и с бялата пяна на свещ се топеше.
Надежда издигна ръцете си звездни

и дръпна юздите на тази нелепост.
Тогава се спряхме събудени, земни,
спасили от себе си своята крепост.

ЗАБРАВЕН ПЪТНИК

Главата ми –
кървав фенер с разстрошени стъкла...
Гео Милев

Главата ми е разбунтуван водопад.
Разкъсани, кървящи и разбити
са фразите и думите на мисълта,
пробудили колчана на езика.

И клинопис е тази светлина,
проходила в зениците на мрака
без капка страх и чувство за вина –
забравен пътник, спрял да ни дочака.

СКИТ

Уморява ме всяко предчувствие,
дето тихо във мене кърви
и грижливо, и страшно дописва
непонятните ни съдби.

Аз съм скит от небесната Скития,
във която живея и днес.
И пътувам към всички и никого
като дълго очаквана вест.

ЖАДЕН КОННИК

Ще посрещна дъжда,
който тихо наднича в прозореца –
по-ефирен и чист
от разплакана синя душа.
Разреших ли среднощните ребуси
на житейската кръстословица,
та денят прероден да потропа
върху пътната ми врата?

Разговарях със толкова хора,
придошли във живота и времето.
Но с баща си така не успяхме
да говорим като мъже.
Затова съм застинал в реката –
жаден конник, изправен на стремето,
който чака на спомена прилива
накъде ще го отнесе.

А дъжда тихо слиза
в сърцето изтляло на нищото –
припознава дома си и хората
по-щастлив и от малко дете.
И с горещия дъх на духа ми

ще запали отново огнището,
че където тече и е текло,
утре още и пак да тече.

ПОЛЯНА ОТ ГЛУХАРЧЕТА

На таралеж съм свит, за да се браня
от демона във другите и в себе си.
Изправям се, възкръсвам и изгарям
крещящите плакати на промените.
Събирам разпилените си сънища
и преродените си дни събирам,
за да прогоня вълчата безпътица,
която все приижда и не спира.
Но всъщност
сред поляна от глухарчета
усмихнат се издигам нависоко –
като пророк,
разтворил се в пространството,
прекръстващ оцелелите посоки.

ВЪЗКРЪСНАЛА ПЕСЕН

Като смачкана детска рисунка
се огъна сънят и се скъса.
Някой тихо по склона се спусна
и се спря във смълчаната църква.
Той запали свещица за здраве,
поклони се и се прекръсти.
А във притвора кротко остави
мисълта си да мине на пръсти.
Кехлибарена Янтра звънеше
и сияеше в тихата есен
като сватбен гердан за отшелница
и гнездо на възкръснала песен.

В ОГЛЕДАТО НА СНЕГА

След трохите по пътя вървя
и забравен от другите пея.
Пада сняг като детска сълза
и потъва в очите на кея.
Колко бяло дърво е света –
от наивност съвсем остаряло.
И звъни, и звъни песента,
засияла като огледало.
По пътеката бяла и чиста
гларус дръзко оставя следа.
И звъни като шепя с мъниста
побелялата ми душа.

КОМПРОМИС И МИСТЕРИЯ

Дали Земята се върти
около Слънцето, за да живее –
компромис ли е, който ѝ тежи,
или вековна слънчева мистерия?
Тук всяка нощ вълчицата луна
безсънието ни кървящо ближе,
превързва ни като сестра
и за вълчетата звезди се грижи.
Изправя се опожарен и цял
денят ни и от пъкъла излиза
възбог вселенския ограбен храм,
перчем разресал в бялата си риза.
Той коленичи, свеждайки чело
единствено пред паметта ни
и пред колобърското потекло,
белязало съдбата на рода ни.
Дали Земята се върти
около Слънцето, за да живее,
щом все така загадъчно мълчи
животът ни –
компромис и мистерия?

ПИСМО ДО ТАТКО

на баща ми Тодор

Отива си и този черен август
с дни като осиротели гроздове
в астмата на семейната ни къща.
Капете гроздове като сълзи
в дните на последната ми младост.
И днес в този мрачен следобяд
писмо ти пращам по самотното море.
Написах го с последните си сълзи.
Ще продължа по тежкия си път
на временна раздяла с теб.

август, 2024, гр. Варна

РИЛСКИ МАНАСТИР

на сина ми Теодор

През нощта тъмнината
и молитвеният зов
обхваща Светата обител.
Само шума на Рилската река
напомняше за изтичането
на времето.
Но очите на сина ми светеха
като монетите в чешмичката
в манастирския двор.
Тези очи ще ме следват
по Пътя.
И на Тео са, и Дао са.

НЕПОРОЧНОСТ

Толкова си малък, сине,
но не се ли опра о теб,
пропадам в бездна дълбока.
Със сила магична удържаш ме
чиста в този греховен свят.

Братислава, 2025 г.

- Приятелю, твоят хуманен
идеал гласи: „Животът е най-цен-
ното нещо, което трябва да съхра-
ним на всяка цена, при всякакви
обстоятелства!”. Но разбира ли
човечеството (не)тленната му
същност в безкрайните поредици
на крехък мир и чудовищни вой-
ни?

- С цитираното изречение,
Георги, завършва романа „Illusio
magna“, създаден по истинска ис-
тория за лекар-самоубиец. Разказа
ми я баща ми преди години – по-
знаваше колегата. Отне ми над
десет години да измисля как тези
думи да вложат в разказа, но ка-
зани не от друг, а от самоубиеца,
защото само той може да оцени
истинската стойност на живота,
живите поначало сме пристрастни
и поради това – субективни.
Романът претърпя три издания,
преди няколко години с тримата
братя Калинови заснехме по ро-
мана игралния филм „Пепел вър-
ху слънцето“, който бе отличен с
награда от кинофестивала в Мо-
нако. От тогава тази мисъл стана
мой житейски и професионален
девиз, включих я и като мото на
сайта kolarov.bg, който отразява

ДИМАНА ИВАНОВА е родена през 1979 г. в гр. Варна. Магистър-филолог на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ с две специалности – „Славянска филология с профил чешки език и литература“ и „Френска филология“. Доктор по сравнително литературознание на Карловия университет в Прага. Два пъти е носител на наградата за млади чешки преводачи от конкурса „По стъпките на Григор Ленков“, организиран от Чешки център в София, както и на награда на Съюза на българските преводачи за най-добър превод от български на чужд език (2017).

Автор е на три стихотворения на български език: „Покана за баща“ (2012), „Азбука на желанията“ (2016) и „Розово слънце“ (2021). Нейни поетични книги излизат и на словашки – „Som ako morská voda“ (Ars poetica, превод на словашки език: Игор Хохел, 2018), „Růžové slnko“ (E-grafik, превод от словашки език: Гана Гичева, 2024), (сърбохърватски – „Ružičasto sunce“ (Nekazano, превод на сърбохърватски език: Сафета Осмичич, 2022) и двуезично чешко-английско издание Pohraniční krajiny/Border landscapes (Explorer Editions, превод: Одржей Заяц на чешки и Том Филипс на английски езици, 2023).



Нейни стихове са преведени и публикувани на петнадесет езика, участвала в множество международни поетични фестивали и антологии в Чехия, Словакия, Румъния, Турция, Хърватска, Сърбия и Тунис. От 2012 до 2017 г. работи като учител по френски език в Словакия, в периода 2017

– 2020 г. като учител по български език и литература към Българското училище „Боян Мага“ в Лондон. От март 2020 до май 2023 работи като координатор на литературни и образователни проекти към Чешки културен център в София, а от 2023 г. до момента е културен референт и консулски служител в Словакско посолство в София.

Член на Съюза на чешките и български журналисти, Съюза на българските преводачи, Хърватското книжовно дружество, Чешко-словашката асоциация по сравнително литературознание и др.

Носител на няколко международни поетични награди: от чешко-словашкия фестивал „По страните на Моравия 2018“, „Мелнишки Пегас“ (2018) от Чехия, „Името на розата“ (2018) от Полша, „Амавия“ (2019) от Южна Франция в категорията „Франкофония“ и поощрителна награда за хайку на Хърватското книжовно дружество за 2019 г.

ПЛОЩАДЪТ НА ЯН ПАЛАХ

/история за профанизиране на
пространството/

Понякога има мечти, които се
превърщат в реалност.
Като тази да си студент във
Философския факултет

на Карловия университет.
Мястото е площадът на Ян Палах.
Пазиш в душата си късчето свято
за теб пространство.
Там наистина си бил щастлив.
Старателно събираш в куфарчето
на сърцето си
истини, познание, мечти.
В един момент си затворил куфарчето
и си отпътувал с него далеч –

С БИБЛЕЙСКИ ВЗОР ПО ПЪТИЩАТА НА ВРЕМЕТО... ИНТЕРВЮ НА ГЕОРГИ Н. НИКОЛОВ С ПИСАТЕЛЯ И СЦЕНАРИСТ ПРОФ. ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ Д.М.Н., ЗА МИРА И ЗА ВОЙНАТА

ЗЛАТИМИР КОЛАРОВ е лекар, професор по ревматология, писател, сценарист. Автор и съавтор на над 590 медицински труда, на 36 художествени книги, на заснети 2 сценария за игрални и 19 за документални и научно-популярни филми. Раз-



основните моменти от трите направления, в които работя – медицина, белетристика и киносценаристика. С горчивина и много болка наблюдавам и ежедневно констатирам, че, въпреки хилядолетната си история на кръв, разрушения, войни, пожари, загуби, грешки и заблуди, човекът не научи урока си по история и хуманизъм – продължава да воюва и да убива брат си, с когото е обречен да живее на малката топчица Земя

кази са публикувани на 15 езици, филми са представени на фестивали и прожекции в 20 страни, включително Русия, САЩ, Япония, Канада и повечето страни в Европа. Пет от книгите са издадени в Украйна, Германия, Сърбия, Албания и Аржентина. Отличен е със 76 национални и международни номинации и награди като

лекар, преподавател, писател и сценарист. Член на голям брой научни дружества, на Съюза на българските писатели, Българския П.Е.Н.-център, Съюза на българските филмови дейци и Съюза на журналистите в България, председател на Съюза на писателите лекари в България „Димитър Димов“, генерален секретар на Международния съюз на писателите лекари UMEM.

в огромната вселена, както писах преди време на поета Георги Константинов по повод едно негово лирично стихотворение „Къща на небето“ – къщата, която не е открил на земята, но се надява да я намери на небето. Вбесява ме безумието на човека да убива брат си, независимо от цвета на кожата му – черна, жълта или бяла, брат си в най-общия човешки смисъл. Пиша човека с малко „ч“, заради тази негова глупост, костваща

животи, а не с главна буква, както го правя обикновено. Убийството на брат си прави човека в голяма степен самоубиец, като героя от „Illusio magna“. Накрая с цената на собствения си живот героят-самоубиец стига до прозрението, че „Животът е най-ценното нещо, което трябва да съхраним на всяка цена, при всякакви обстоятелства“, но човекът не стигна до тази простичка житейска истина – продължава да пали и руши, да

към нови пространства и домове.
Но точно това куфарче
е в твоето сърце –
няма да остарее, счупи или загуби.
Носиш си го навсякъде.
Дори в сънищата си.
Изведнъж обаче в съня ти нахлува демон – не е ясно сам ли е или води след него и други демони...
Иска да открадне куфарчето,
танцува своя танц на покрива на пространството на светлината.
После всичко потъва в тъмнина и траур.
Събуждаш се и разбираш,
че сънят ти е реалност.
Пространството е профанизирано,
куфарчето ти в сърцето е счулено.
Нищо от това, което се пазеше в него не ще е вече същото.

ДИАГНОЗА СМЪРТ

Днес за пореден път
мълчаливо записваш детайли
на нечия смърт.
Подреждаш, картотекираш,
архивираш.
След смъртта на културата
е добре да се изгради и култура
на смъртта.
Кремация, погребение, урна.
Имена на покойника ли?
Много са - когато описваш повече
от една смърт,
то става въпрос за статистика
и анонимност.
Но ти записваш неуморно,
протоколчик си на смъртта.
Отпий от чашата със сарказъм
и се засмей на това,
за което другите проливат
сълзи.

граби и безчинства, да воюва и убива, без да съзнава, че убивайки другия, убива себе си... В един от разказите от сборника „Отблясъци от далечни светкавици“ писах „убитият на бойното поле губи живота си, а оцелелият – душата си и не знам кое е по-добре – да изгубиш живота или душата си“, защото след като си видял отблизо ужасите на войната, гледал си смъртта в очите, последните издихания на ранения до теб, изцъклените му очи, пожарищата над изпепелените села и градове и гърчещите се тела в жаравата, никога не може да бъдеш предишния човек. Живот без душа е равносителен на смърт приживе. През целия си съзнателен живот си мисля и не мога да си отговоря: Защо човекът се обрича на смърт, убивайки другия до себе си? На какво се дължи тази самоубийствена неразумност, буквално безумна глупост? Колко ни е нужно, за да живеем в мир – мънишко смиреност и любов към човека до и срещу нас... Ако не любов, то поне зачитане на правото му и той да е удовлетворен, щастлив, да живее

На стр. 13

От стр. 12

спокойно, както искаме и ние да живеем... Световната история и личния ми опит показват, че това няма да стане – човекът ще продължи безумно да воюва и убива, казвам го с огромна болка. Въпреки това трябва да изкрещим истината, трябва да го направим всички ние заради себе си, заради нашите деца, потърпевшите от войните, бъдещите жертви – човеко, спри безумието да убиваш себе си!!!

- Моите изследвания сочат, че си единственият български писател днес, който мащабно и последователно разработва темата за мира и войната в сложните и нравствени ракурси. С какво те привлича нейният буреносен хоризонт, вечно надвиснал над нашата планета?

- Не бях се замислял, Георги, че от съвременните български писатели друг не интерпретира в творбите си темата за войната и жертвите в най-широкия морален и житейски смисъл. Благодарят за констатацията – помага ми да осъзная „мястото си в редицата“, нещо, което вълнува всеки автор. Причината, може би е, че всеки автор се чувства уютно в избраната от него съзнателно или интуитивно полоса в безбрежната литературна нива. Всеки път, когато зора нивата с перото, на хоризонта съзирам „отблясъци от далечни светкавици“, каквото е заглавието на един от антивоенните ми сборници с разкази – зарево от кървави пожари от далечни битки. Тези пожари парят душата ми и не ми дават мира, докато не видят „бял свят върху листа“, моят начин да отреагирам вълнуващите ме неща – клише, но в случая е искрено и вярно.

Всъщност – мисля си – жертвите сме всички ние, не само загиналите на бойното поле, най-вече майките, останали без синове, жените – без мъже, децата – без бащи. Винаги съм казвал, че убийството на един човек е нещо недопустимо, а убийството на едно дете е масово убийство – на всички, които са щели да се родят от неговата кръв след него. Така от хиляди жертвите стават милиони... И в името на какво, защо? Въпроси без отговор, въпроси неудобни за подбудителите – „оглупели политици и озверели генерали“, както писах в цитирания по-горе сборник „Отблясъци от далечни светкавици“. След военни разкази“, публикуван през 1999 г., провокиран от войната в бивша Югославия, посветен „На загиналите в Косово християни и мюсюлмани. На майка ми и баща ми, които са го преживели“. За майка ми и баща ми виждам Втората световна война. За написването на всичките ми антивоенни текстове ме провокира кръвожадността и безумието на цитираните политици и военни, които разчертават света в притихналите си полутъмни кабинети,

С БИБЛЕЙСКИ ВЗОР ПО ПЪТИЩАТА НА ВРЕМЕТО...

ти, надвесени над разгърнатите военни карти върху широките маси с плюшени покривки, без да мислят за цената – хилядите безобидни хора, невинни жертви на чуждата алчност, кръвожадност, ненавист и бруталност. И огромната демагогия, че всичко е в името на Родината, на човека, на патриотизма, но така, както го разбират те, а не според нашите представи, според нашия аршин – да си сложим сами главата на дръвника и да чакаме палача да я отсече в името на някаква неясна, безумна цел. Мисля си – патриотизъм означава да работиш за Родината и хората с всички сили, да твориш блага и да се раздаваш – сутрин да станеш рано, да отидеш на нивата, да ореш и сееш, да жънеш, да смелиш житото, да замесиш хляб, вечер да го занесеш в дома, да прегърнеш и целунеш децата си и да ги нахраниш, да гушнеш в постелята жена си и сутринта отново да станеш рано и да тръгнеш към нивата, но за да го направиш трябва да си жив! Просто жив, а не убит по нечия чужда воля в името на мъглява цел! Политиците говорят гръмка за величие, патриотизъм и саможертва, но за другите, те никога не изпращат своите синове на бойното поле – пазят си ги, че са им скъпи и безценни, а чуждите са без значение, безлични безправни мравки, сочна хранилка за войната!

- И спокойната тишина, и барутните взривове, са дело на един и същи, многолик човек. Пренесъл атактичната си страст към унищожение през хилядолетията... та до днес. Може ли тя, явно надничаша и в бъдещето време, да бъде заличена по някакъв начин, освен пак със сила?

- Относно многоликостта човек, за който ме питаш, Георги, ще отговоря – не мога да си обясня как Човека (тука го пиша с главно „Ч“) е могъл да създаде ненадминати, божествени шедьоври в музиката, литературата, театъра, картините, скулптурата, науката и в същото време е оставил жив в душата си дивака, който с каменна брадва е трошал глави. Как се съчетава в едно тяло и в една душа тази нелогична дуалистичност – на Бога и дявола в нас? Това ми даде основание в един друг текст да напиша преди години „Всяка победа е нечие поражение. Има смисъл само победата над себе си“ – втори мой девиз и пътеводен маяк в живота. Много малко хора полагат усилия да победят себе си – да овладеят първичните си страсти, да се смирят, да се покаят, да признаят правото и на другите да имат същите неща, дори да мислят по различен начин, това не означава да се примирят, напротив – борбата със слабостите на другите започва от самите нас!

Убеден съм – решението

на проблема със сила, не го решава, а го разширява и задълбочава! Примерите са безброй, най-пресните – случващото се в Газа и Украйна, по-преди в Ирак, още по-преди в... и т.н. до Каин и Авел – безкраен низ от кръв и смърт в дяволската огърлица на битието. Пътят за решаването на конфликти е един – дипломация, мъдрост и отстъпки и от двете спореци страни, другото е от дявола!

- В голям брой от художествените ти заглавия пари страдание към жертвите и към линеещите в скръб близки сред изпепелените села. Трябва ли масовите гробове да простят, а извършителите – да получат прошка, за да се възцари библейският закон: „Не убивай“? Възможно ли е това, или е празна химера?

- Провокиран от въпроса и от констатацията ти, че няма друг български автор, който да пише пространно за войната и мира, отделих заглавията на антивоенните текстове, които публикувам над четвърт век:

„Отблясъци от далечни светкавици (следвоенни разкази)“ 2 издания;

Публикуване на голяма част от разказите в различни електронни и хартиени издания в следващите двадесет години;

Текстове в „Сиво черно и свещица“ - (публицистика);

„Дупки по стените“ в „У нас и по света. Още автентични лекарски разкази“;

„Този луд, луд свят“ в „Сиво, черно и свещица – 2“ – (публицистика);

„Парчета от живота преди и след. Хроники и разкази от архива на Стария хроникьор“ ;

„Снимки по стените“ в сп. „Пламяк“, лято 2, 2022.

И предстоящите за публикуване през тази година:

„Текстове в Съдби. Още автентични лекарски истории“ – (разкази);

„Panopticum на човешкото безумие. Горчиви размисли“;

„Знаех, че ще дойдеш...“ – (роман).

„Отблясъците...“ са написани в стил магически реализъм, който най-добре отразява абсурдите на войната, въпреки че стилът ми е чужд като изказ, просто така се получи – темата го изведе върху листа. Разказ за оцелелите след войната – жени, деца и старци, върху които до края на живота им ще тегне черната сянка на войната и спомена за загубените мъже, бащи и синове.

„Дупки по стените“ бе провокиран от дупките по стени-

те, замрежват като траурни дантели сградите на Сараево. Една стара босненка попита жена ми защо снима, отговорих ѝ, за да не се повторят нещата. Тя запретна полата на пъстрата си рокля и ми показа два белега от шрапнели – единият тънък, прав, хирургично обработен, другият крив, неравен – не могла да отиде до болницата да го зашият, че стреляли без да спират. Като виждах гнева в очите на съгражданите ѝ си помислих, че душите на хората от Сараево са проядени от дупки, като дупките по стените, че за някои в душата им е останала само една огромна, черна дупка...

„Парчетата...“ разказва за Стария хроникьор, който от хиляди години пише с отвращение военните си хроники, пропити с кръв, насилие и смърт.

В „Снимки по стените“ по аналогия с дупките по стените на сградите в Сараево разказвам за осемдесетте колони в четири реда снимки на убити млади мъже, някои студенти, почти деца, закачени на една стена пред църквата в гр. Луцк – Украйна. Това бе преди голямата война, сега жертвите са стотици пъти повече. Жертвите и от другата страна на бойната бразда са същите, и техните майки страдат по същия начин, и техните жени и деца се надяват да ги пленят, за да оцелеят, защото на бойното поле със сигурност ги чака смърт. И да се завърнат – може би, някой ден... И продължавам с редицата снимки на загинали сърби в Косово, наредени пред Парламента – и те млади, и сред тях някои почти деца... Пред снимките се валяха по земята прашянали китки изсъхнали цветя. Разказвам и за костницата в Ниш – кула, пълна с черепи на убити сърби при турски кланета, като у нас в Батак.

Като слушам хората от двата края на бойното поле не мога да разбера кой е започнал пръв, кой кого е убил, защо и как, защо изобщо е участвал в тази кървава касапница, в тази безумна вакханалия... И те не могат да си отговорят, но продължават да стрелят в Украйна, в Газа, наскоро в Иран. Питам се – коя ще е следващата война, къде? – въпрос с наполовина ясен отговор: Ще я има, но къде – отговорът от онези горе от тихите сумрачни кабинети...

Относно втората част от въпроса ти, Георги – трудно се дава прошка, като си видял смъртта на любимите си хора. И все пак трябва да го направим заради тези, заради които има смисъл да живеем – нашите и чуждите деца! Това е и основната тема на сборника със следвоенни разкази „Отблясъци от далечни светкавици“.

- Как си обясняваш равнодушието на съвременниците си – български автори, към темите за мира и войната, с много редки изключения? Ти носиш лични

впечатления от такива стълкновения и техните ужасяващи последици. Би ли създал творчески проект с писатели съмишленици, осъзнаващи цялата сложност на времето, в което живеем? Защото България, независимо от политическите залъгалки, е прифронтва държава...

- Един от текстовете в предстоящата за публикуване нестандартна книга „Panopticum на човешкото безумие. Горчиви размисли“ с мои антивоенни текстове, които написах, провокиран от войната в Украйна и публикувах в продължение на половин година във Facebook, онагледени със снимки от интернет и последващите читателски коментари, озаглавих „Нещо страшно става с душите ни“: за безразличието, което неусетно и постепенно ни обзема при споменаването на войната. Претърпяхме, получи се ефектът на надпределното задържане, при който човешкото съзнание блокира и не отреагира новата информация, за да се съхрани. Въпреки това, писателите – будната словесна съвест на обществото, трябва да изкрещим и да бием камбаната против войната, за да пробудим задрямалото състрадателно късче в душите ни, ако съвестта ни е будна и продължава изобщо да е съвест! Другото е мимикрия и имитация на творци, творби и литература.

- Във финала на нашия разговор – като лекар и творец, отдавна утвърден и доказан в духовността и хуманизма, какво би препоръчал на събратята си по перо? А на читателите и защо не – и на самия себе си?

- Колегите писатели ще посъветвам да престанат да се вглеждат в проблемите от миналия век – историята каза категоричната си дума и избута в канавката миналия строй. Заклеймяването на нещо вече заклеямено изразява творческо безсилие, лесен начин да се гради кариера и да се обират дивиденди – животът отиде твърде напред, за да се връщаме назад. Равносметката отдавна е направена и страницата отдавна е затворена. Нещата от тогава изобщо не касаят тридесет и няколко годишните – те искат да живеят сега и тук, спокойно, достойно, градивно без се вълнуват от нашите комплекси. Недостойно и жалко е за твореца да рита умряло куче, силата е да го риташ, когато кучето е живо и се зъби и може да те ухапе. Ще попитам: Къде беше, когато кучето бе живо? И какво правеше тогава? Животът сега бъка от проблеми, най-страшният от които е войната и, както каза в предишния си въпрос, Георги – още повече, че сме прифронтва държава, не знаем кога сирените ще завият и над нашите глави. На читателите и на себе си ще пожелаем Господ да ни пощади, това никога да не се случи!

ПАНИХИДА ЗА ДЕЛФИНТЕ

Ти чуваш ли въздишките на пясъка,
когато лято с босите нозе пристъпва
и пясъчинките като пайети бляскат
в кубетата на пясъчната морска църква?

Тогава пххват раковини в пазвите
стенания и вой на бури прокълнати.
Разбудени от кряска на чайките,
звезди осъмват на вълните по челата.

Делфините – от немота прегракнали,
се крият във миражи, редом с корабите.
А там ги чакат котвите ръждясали,
от ангел спуснати под сенките
на облаци.

Но по-добре в морето да умираш,
а на брега да ти направят панихида.
Защото там е мястото на живите,
които в пясъка тъгата ще заринат.

ВРАЧУВАНЕ ПО ОБЛАЦИ

Като врачка на облаци гледам –
по утайка от тяхното събждане.
А дъждът си допива кафето
и узрява дъга на разсъмване.

Виждам фигури, ясни поличби,
че ме чака любов и пътуване.

ДИАНА ФЪРТУНОВА е
родена в София, но от годи-
ни живее в Бургас. Работила
е във вестниците „Народна
младеж“, „Пулс“, „Черномор-
ски фар“ и „Десант“. Дългого-
дишен редактор в издателство
„Делфин прес“. В момента е
редактор на списание „Море“. Пише поезия, проза и публи-
цистика. Автор е на 7 книги с
поезия, проза, стихотворения за деца и



исторически хроники. Състави-
тел е на сборника „Живи разкази
за Николай Хайтов“.

Нейни стихове са преведени
на английски, босненски, ис-
пански, украински, френски и
руски език и са публикувани в
различни литературни издания,
поетични сборници, антологии
и алманаси. Лауреат е на много
наши и международни литера-
турни конкурси.

Сред отломки от мисли чупливи,
на надеждата рамото чувствам.

И през гръб в огледало вълшебно,
над пустиня от страх и съмнения,
се опитвам напред да погледна.
Все пак нямам на облак доверие.

Още пия кафе с дъждовете –
те припомнят ми старите навици.
С чаши седат край мен боговете –
като равна с тях вдигам наздравица.

НА ПЕДЯ ОТ ВЕЧНОСТТА

Едва на педя от самата вечност,
далечината ми изглежда близо.
И без това не виждам по-далече.
А там дали изобщо нещо има?!

Над мене гларус облаците гони,
на слънцето жълтъка изкълвава.

И в този миг разбирам – хоризонта
е всъщност сянка от фата моргана.

Ръка протягам в опит да я стигна
и ласо мятам в примка да я хвана.
Отчаяно на пръсти се повдигам,
но все във настоящето оставам.

ИЗКУПЛЕНИЕ

Спасителят изкупи греховете ни,
ала човекът продължи да прегрешава.
Защо бе нужна тази саможертва,
щом днес е невъзможно да си праведен.

Щом Юда пак се прави на приятел,
натрупал сребърници
в банковата сметка.
А ангелите падат на земята
и се прераждат във тела на мажоретки.

Днес хор от хиляди емотикони
на всяка крачка ни приветства
със „Осанна“.
Ала забравяме, че следва „Разпни го!“.
Оцет и гъба пригответе си отрано.

ИГРА НА СТЪКЛЕНИ ТОПЧЕТА

Играе съдбата на стъклени топчета,
избутва ни все от кръга,
надраскан небрежно и даже нарочно
по-цветен от майска дъга.

Препълнил е някой
със топчета джоба си,
а друг е със празни ръце.
Стъклото матират размазани образи,
но ясно се вижда сърце.

И то не е биличка, не е играчка.
И стъклено не е дори.
Обича, гневи се, понякога плаче,
а щом го изгубиш, боли.

Търкаля ни, както й скимне, съдбата
избутва ни все от кръга.
но ние – очукани, блъскани, смятаме
това за забавна игра.

Биличка – малко стъклено или
пластмасово топче за игра.

Отдавна вече – близо четири
десетилетия, в лоното на света
дишат две България. Едната, в
познатите географски
границы, е обичаната
ни родина. Нямаща
нищо общо с фекално-
то си държавно управ-
ление... Тласкащо я
все по-бързо и видимо
към образа на опожар-
ена земя в XXI век.
С ужасяващ демограф-
ски срив, гноящи со-
циални язви, измиращо насе-
ление и нарцистичен политически
карцином. С духовност на ниво
„Градил Илия килия“ и няколко
съмнителни „творчески“ имена,
пробутвани от чужди НПО-та тук
и там като голяма работа. Именно
в отровните й миазми, маскирани
зад патриотична табела, безброй
имбецили приканват „младите“
да се върнат. За да си чукат после
главата, сблъсквайки се с грубата
реалност, с два (може и с повече),
остри камъка...

„Другата“ България, пръсна-
та в диаспората, праща у нас над
1,2 млрд. евро годишно, за да не
изпукат роднините й от глад. Тя,
брояща по непотвърдени данни
над 2 млн. души, е получила въз-
можността, особено след 1989 г.,
истински да се влее в цивилиза-
ционните канони на съвреми-
ето. Да развива яркостта си сред
далеч по-напреднали общества
и който е кадър – да успее в
избраната от него област. Вклю-
чително – и в духовната, за която
говорим, а още повече – в лите-
ратурната.

ГЕОРГИ Н. НИКОЛОВ

БЪЛГАРСКИ ПЕРА ПО СВЕТА – СЪБУДЕТЕ НИ !...



Малцина нейни
изследователи знаят,
че във времето тази
литература има богата
и дълга история. Днес
е практически невъз-
можно да се изброят
всички наши стойност-
ни автори по света.
Почти никой от тях не е
прекъсвал родовете си
корени, макар че някои, особено
от по-новите генерации, творят
на повече от един език. Други
не знаят български, а и рядко
са превеждани за читателската
ни публика. Не забравяйки, оба-
че, далечния си балкански пулс.
Различни културни структури,
най-вече с европейски адреси,
организируют годишни литера-
турни прегледи. Такива, макар и
рядко и с доста по-скромен обем,
има и тук.

И – какво от това, щом всич-
ко е епизодично и хаотично? На-
шите писатели се връщат за крат-
ко, представят отпечатаните си в
издателствата книги и след тихи
ръкопляскания се връщат отново
там, където е домът им. До след-
ващото мероприятие, където от-
ново, пак за кратко, ще изплуват
от забравата. Къде е тук участи-
ето на държавата, освен в роля-
та й на пращан фон за служебни
похвали? Къде са безбройните
неформални структури, гръмко
и безпарично тръгнали да обеди-
няват стойностната ни духовност
по света? Защо бе оставено да

умре в равнодушна тишина един-
ственото списание „Ек“, бивше
„Родолубие“, бивше „Славяни“?
Защо толкова години, въпреки че
не е сизифовски труд, не можа да
се създаде един истински, рабо-
тещ и духовно мотивиран Цен-
тър за изучаване на българската
книга по света, финансиран от
държавата? Да, наскоро от Ни-
дерландия долетя, разработен
пак от наш автор, чудесен проек-
топлан: „Българите по света“ или
„Български литературен глобус“
(културен център с книжарни-
ца) – отсега мога да се обзало-
жа каква ще е и неговата съдба.
Защо нито веднъж в годините
не е правен годишен преглед на

българската литература по света?
Как същата татковина, чрез мно-
гото си ялови структури, не учре-
ди годишна награда за най-до-
бър български автор от света
по повод 24-ти май? И как сред
отличаваните за принос от Пре-
зидентството, редом с достойни
и недотам свестни човеци, не се
нареди и признат далеч извън
балканските ни усои автор?

Въпроси, въпроси, въпро-
си... Лесно решими при добро
държавно желание, ала отгово-
рът е един: все няма пари. С този
универсален отговор всякакви
чичовци и лели, опулени в бла-
гоутробнието си, задушават всеки
опит да се направи нещо в името

на все по-динамичното, плени-
телно, напомнящо се от истин-
ските ценители и красиво разви-
тие на българската литература в
диаспората. Щом няма аванта,
нито покани за платено гостуване
в престижни дестинации, за да се
тупаме там в патриотичните гър-
ди, нито нещо материално, какво
правиш в кабинета ми? Хващай
пътеката с жалката си креатив-
ност и ме остави до пенсия да
съм духовно извисен. Не разбра
ли как именно обичам българска-
та култура, родена в странство: с
нейните книги, изложби, концер-
ти и пр.? Има пари – има обич.
Няма пари – няма обич!..

Без повече да иронизираме,
ще потвърдим тъжната истина:
днешна България съвсем открито
и демонстративно е загърбила чу-
десната ни литература, създавана
къде ли не върху географската
карта. За разлика от страните, къ-
дето авторите ни живеят и пишат
и са истински ценени. Сред тях
има създатели на творби, които
могат да влязат и в програмите
на хуманитарните ни ВУЗ, ала
кой търтей да го предложи, още
повече – и да го стори? Същото
се отнася и за представителите
на други изкуства, а отделни,
епизодични мероприятия, не
променят истината за нещата. А
и защо ли да я променят? Добре
сме си и така.

Та след всичко казано, не е
ли логично да запитам: Клето,
клето отче Паисие и вие, свети
Солунски братя Кирил и Мето-
дий, защо не умряхте при Гредетин?...

**ЗАПОВЯДАЙТЕ на 30 септември от 17.00 ч.
в Концертно студио на БНР – Радио Варна:**

1. 20 години Сдружение „Литературно
Общество“ – Варна (СЛОВ);
2. Премиера на брой 94 на вестник „Литература
и Общество“ – национален вестник за
литература, изкуство и обществен живот,
издаван във Варна от СЛОВ и АСЕПИ-СЕПИ;
3. Литературно четене на поети от СЛОВ
и АСЕПИ-СЕПИ, СБП и СНБП, и други
творчески организации, посветено на 1
ОКТОМВРИ – Ден на поезията.

Присъствах с голямо желание и интерес в Добрич на награждаването на отличените в ПЪРВИ НЛК – 2026 г. на името на писателя Георги Балабанов, проведен от Съюз на независимите български писатели (СНБП) и НЧ „ЙОРДАН ЙОВКОВ – 1870 г.“ гр. Добрич. Този конкурс – за написване на разказ и на есе на тема „Роден край – земята и хората“ ме вълнуваше както заради тематичната си

ОТБЛЯСЪЦИ ОТ НАЦИОНАЛНИЯ ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС НА ИМЕТО НА ПИСАТЕЛЯ ГЕОРГИ БАЛАБАНОВ

Дафинка Станева, Руска Генчева, Кирил Бързаков, Иван Балабанов (син на Георги Балабанов). Журито отличи автори от цялата страна като в това число влизаха и познатите ми писатели от СЛОВ – Варна: Виктор Евтимов Вълчев – за разказ, Веска Добрева Янакиева – за есе, Стефан Атанасов Сарандев – за есе, Камелия Милчева Кору-



С литературни творци на Мелнишките поетични вечери през 2025 г. и с председателя на СБП Боян Ангелов

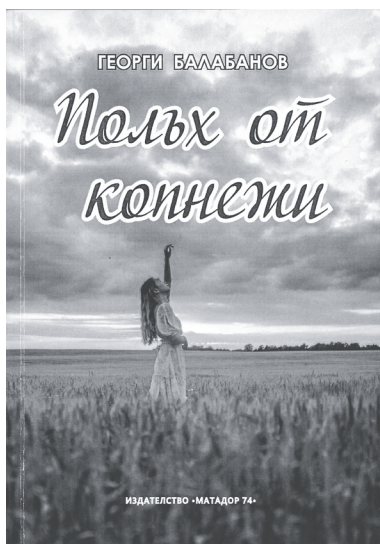
насоченост, така и заради факта, че за участие в него се определяха 2 възрастови категории: за млади хора до 25 години включително (което за мен беше много важно във връзка и с бъдещето на конкурса) и без възрастово ограничение.

И няхах търпение да науча кои са наградените, тъй като знаех, че повече от двадесет писатели от Сдружение „Литературно Общество“ – Варна (СЛОВ) участват в конкурса, между които и няколко младежи от Варна, току-що завършили училище и подготвящи се да кандидатстват във ВУЗ. Но за таланта няма възраст – дали ще се прояви и реализира по-рано или по-късно е просто въпрос на време...

С голямо удовлетворение изслушах обстойното резюме и констатациите на журито с председател акад. Марин Кадиев и членове

чева – за разказ.

Коментарът ми е за разказа на осемнадесетгодишния Виктор Вълчев – „Дърво с корен“, който много ми хареса и го прочетох няколко пъти. Като имам предвид, че авторът е само на 18 години и е с малък житейски опит, искам да подчертая, че е успял да покаже една вярна картина от живота на едно семейство и случващото се активно въздейства на читателите, карайки ги да се замислят за правотата на героите в художествената реалност, представена от него и психологически и детайлно точно. И всичко това не е просто попадение, а проява на таланта на един млад, започващ творческия си път писател. Едно начално постижение, свързано с наблюдение, разсъждения, съпоставка, с обобщаване и с довеждане до естествен край на една ситуация, превърнала се в казус за нравстве-



ните и патриотични устои на личността, за желанието и възможността да се отстояват принципи и народностни позиции. И още по-точно казано: живота, бъдещето. Част от значимото в този разказ е свързано с опознаване на характерите, с особеностите на ценностната система на героите, с интелигентното поднасяне на конфликтността и различността.

В разказа „Дърво без корен“ е отразен живота на едно семейство, в което поради лошото отношение на съпруга към семейството се стига до раздяла. Съпругата – учителката Ани Иванова обича много работата си, уважавана и ценена е като учител и възпитател на младите хора, има дори предложение от експертите за ново престижно работно място. Но реакцията на човека, с когото живее недвусмислено доказва неговата себичност, ограниченост, бягството му от духовното, случващо се явно и под влияние на съвременни условия и особености на живота (водещи за героя и до промяна на начина на живот). И не само това – главното е, че той пренебрегва във взаимоотношенията си с най-близките и особено с малкия Стоян възпитателния ефект, уважението, топлотата и значимостта на бащината ласка и закрила, които явно вече счита за маловажни. И си вменява други отговорности, а не най-важните:

за човека, за неговите надежди и мечти, за примера, който възрастните дават на младите, за връзката между минало и настояще, за родовата памет, за любовта към родната земя и родния край.

Художественият текст е ярък и е със завладяващ изказ – вълнува силно и предизвиква читателя да разсъждава, да вниква и зад ху-

към събитие, може да се говори за изграден вече стил на писане у младия автор.

Новият живот, който явно няма да бъде лесен за майката и за малкия ѝ син е не само символ на промяната, но и символ на реалистичното добро, на полезното мислене, на доброта надежда, на укрепването и бъдещия стабилитет. На мястото на отсеченото от бащата старо, семейно дърво се засажда от два-



С председателя на СНБП акад. Марин Кадиев в гр. Сандански – 30.05.2025 г.

дожествения пласт във взаимоотношенията между тримата герои от две поколения, но при майката и при бащата има разминаване – всеки е със своята културна даденост, възпитание, и готовност за посрещане на изпитанията на живота, със своя житейска позиция, със своя граница за допустимото и недопустимото в съвместния им живот.

За мен е ясно, че Виктор Вълчев е изключително наблюдателен като писател за типичните и нетипични явления и прояви на съвременника и за всичко случващо се около нас и с нас. А като се имат предвид и точният изказ, и леката иронична нотка (но на места засилена до сарказъм), както и притежаваното от него умение да се разкрива и подчертава една или друга черта на характера, поведението, настроението, отношението на героя към другия герой или

мата, оставащи в дома си представители на семейството, ново с благословията на майчините думи: „Това ще бъде нашето дърво на живота! С много обич и грижа ще гледаме всеки корен, всяко клонче...“

Виктор Вълчев е постигнал много в този свой разказ. Най-важното е, че той правдиво разкрива съдбите на хора от живота в нашия сложен свят. И апелира: да помним и съхраняваме миналото, да пазим традициите и да предаваме духовно ценното и значимото на тези, които са до нас и идват след нас.

Талантът на 18 годишния млад писател Виктор Вълчев от Варна е многообещаващ и сме в очакване на неговите следващи прояви.

Костадин Коручев,
20.06.2026 г.

Звучи толкова тъпо. Какво по дяволите е това нещо? Когато питат децата какво искат да работят в бъдеще, надали някой възторжено е казал: „Желая да работя в логистична компания“. Защото (пораснали или не) хората обикновено се насочват към конкретни професии: пожарникар, полицай, президент, лекар. И до там. Но досега 35-годишната Йоанна Логистикова винаги е била различна. Нито една от изброените кариери не е чувствала като своя. Но откакто бе видяла обява за работа на един билборд, тя неприемливо преследва този кариерен порив, стреми се към дълбините на реализацията, защото логистиката бе в сърцето ѝ. Поне така би

се изразила Книжка Душаева – друга съученичка на Йоанна. Неосъществена поетеса. През една година все издава по някоя нова книга. Не че някой се е затилал да ги купува. Те са едни такива... извънредно странни. От рода на: „Хармонията в душата. Моите духовни срещи с Буда“ и „Дълбоко-екзистенциална медитация и баланс в деветата чакра на осмото пълнолуние“. На последното събиране на класа Книжка почти не се виждаше. Сериозно ви казвам.

ВИКТОР ВЪЛЧЕВ

ЛОГИСТИЧНА КОМПАНИЯ



Понеже се храни основно с листа, приличаше на нищо. Не... без да я обиждам. Просто беше толкова слаба, почти невидима. Единствено разбрахме, че е сред нас, когато медитираше и се вдигна във въздуха. И един бай Къоло. Механикът. Устел така едно трепване. Ама

то може и да е било от климатика. И така, де. А, да, Йоанна. Та от крехка възраст се бе насочила именно към тази кариера. Впрочем, без грам идея да има какво означава логистиката. Не че сега

си има. Просто в момента ѝ плащат, за да се прави, че уж знае какво е. Когато завърши гимназия, записа висше образование: „Корабен мениджмънт, логистични превози и транссухопътна конфигурация на стоквата основа“. Тази така примамлива специалност бе току-що открита в сградата на Полицейската академия. Първоначално бяха трима студенти. Но се оказа, че другите са се объркали. Йоанна завърши за една година и получи диплома. С един куршум два заека. И отново нямаше никаква представа какво учи и после какво завърши. А името беше твърдо амбициозно само по себе

си, за да бъде запаметено. Даже, като я питаха, какво прави, отговаряше тържествено, че учи в Полицейската академия. А при последващи въпроси обикновено се усмихваше. Това винаги работи. Та и затова всички бяха учудени, когато разбраха, че госпожа Логистикова всъщност не е полицай(ка). Е, всички без Книжка. Тя отдавна го бе предрекла по време на медитацията. Когато завърши университета (силно казано университет) младата жена бе много объркана. Защо ли? Имаше диплома, ала не знаеше за какво е тя. Тоест, един вид казано, тя не знаеше какво знае. Ех, колко философски изречено. Като Ари-

На стр. 16

От стр. 15

стотел. Между другото, госпожа Душаева доста пъти беше говорила с него. Беше дала и номера му на Йоанна. Един път се бяха чули. Та тоя мислител ли какъв е и препоръчал една фирма. После пак му звъня. Ей ся, она ден. Ама не вдигна. Може би е заседнал в тоалетната ли, де да знам. И интересно, като жената кандидатства в тази фирма, веднага я приеха. Съдба. Интересното за тази фирма е, че вече десет години така и не стана ясно кой е собственикът ѝ. За кратко време уж беше Доналд Тръмп. Но нали го избраха за президент. А и майка му разбрала, че е пропусил. Иначе фирма „Транслогистик“ пуши от работа. И още как. С четирима служители. От които единият е Йоанна – логистични маршрути. Другият – Лакроа Мондев – мениджърът, моден експерт. Иван Иванов – линейно плаване, впро-

чем голям патриот. И най-новото попълнение Десита – маркетинг. Без фамилия. Понеже си загубила личната карта и не я помни. А тя си е, така да се каже, доста конфигурирана. И с едни (даже четири) гърди напред от Йоанна. Фирмата е щедра и всяка Коледа служителите имат право да си транспортират напълно безплатно контейнер с избрана от тях стока. Ех... Госпожа Логистикова я обхвана носталгия. Спомни си първият път (когато си превози стока, де). Един диван. От Китай. Тъмносин със злато. Е, разпадна се на втория месец, ала поне си направи снимка с него в Инстаграм. Този път обаче Йоанна бе по-практична. Направо си поръча ХХЛ Кухня с мрамор, вградени уреди, фаянсови съдове, съдомиялна, телевизор, маса, столове и робот-прахосмукачка. И слава Богу засега издържа. Даже дос-

ЛОГИСТИЧНА КОМПАНИЯ

та добре се оказа. Муцка. Като изключим подаръците, жената като цяло харесва работата си в „Транслогистик“. Дотолкова, доколкото един човек изобщо може да харесва да работи. Даже беше усвоила специфична лексика. И на път за обяд или към вкъщи наперено, но и съвсем небрежно, говореше: „Да, точно така. Таргет групата са тези... Важното е да се хепи. Да, контейнер. За Тайланд. Само да чекна в нета. Мога да букна за първи. Ок? Карго, карго. Шимпънта е за трети. Ок. Бай.“ Но дори и за милисекунда, чувайки чуждици, Иван Иванов се разгневяваше. Любопитен, между другото, е неговият контейнер. Беше поръчал платове от всякакви материи и цветове. Но това не е всичко. Освен платовете – и шестима работници. Които в реално време в самия контейнер,

докато се транс-
портира, да шият
я носии, я черги, я
ямурлуци. И целият този шивачески патриотизъм в съпровод на Николина Чакърдъкова, която пеела „Сватба е“, тъй като мъж и жена от работниците се венчали. Относно Лакроа Мондев ли? Той си поръча манекени, дрехи, аксесоари и цял сгъваем магазин. Последен писък на китайската иновация. И този сгъваем магазин фабрично си върви с продавач и клиенти. Да не му мислиш. И като пристигна, Лакроа беше с 2000 лв. напред. От продажби. После разви идеята. Разрасна се и така се роди марката Гучи. Светът е малък, а? Малък е наистина.

Десита обаче дълго време се чуди какво да има в контейнера си. Отначало искаше лъскав джип в комплект с мъж с лъскав портфейл. После целият да бил пълен

с арабски парфюми. Финално взе решение да изпълни половината пространство с дубайски шоколад, а другата – с мобилна стая за естетически корекции. И отново всичко готово – с хирурзи, пациенти и преносим ботокс щанд. Стана ясно, че и Ким Кардашиян си била правила устните в мобилния кабинет, още в контейнера. А след като от Десита се разчуло за дубайския шоколад, в Дубай построили и Бурж Калифа. И въпреки, че няма собственик, всеки месец в пощенската кутия на улица „Парична 12“ все така има сума, достатъчна за заплати на четиримата. Понякога през главата на Йоанна е минавало, че Книжка Душаева може да е собственик, нали понеже е почти невидима. Чисто логистично обаче тази история върви към своя край. Защото по думите на Иван Иванов всичко си има своя край. Е, освен троянската луканка. Тя има два.

В съвременната българска белетристика има написани знаменателни творби на детективно-приключенска тематика от редица талантливи автори. Един от тях е Павлин Павлов. Неговите изповедно композирани романи са една увлекателна летописна хронология, отразяваща събития и хора, свързани в повечето случаи с българското раз-
узнаване, въобще с българските специални служби, гръбнака на държавността, осигуряващи мира и спокойния живот на хората в нашата страна, а и в други краища на света по времето на Студената война, на сблъсъка между двата свята, между двете политически, икономически и културно-ценностни системи.

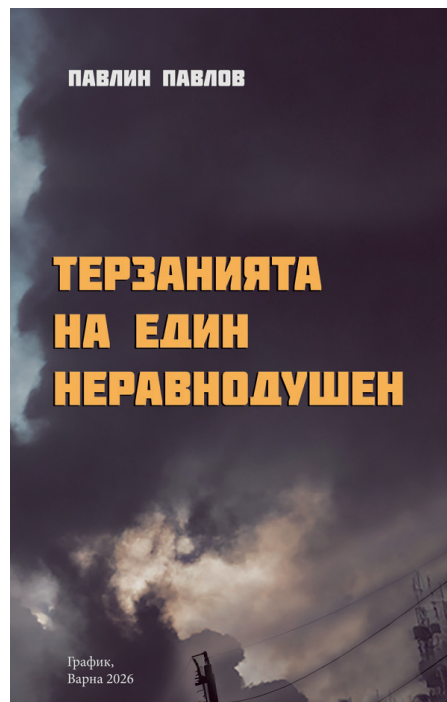
В книгите си писателят Павлин Павлов е намерил място и за своите корени. Като даровит художник е пресъздал чудесни картини от своето детство, юношество и младежки години, показал е в увлекателен разказ здравата семейна среда, в която е израснал, в която е придобил нравствено моралните и естетически ценности на родовата традиция. Училището, университетът, казармата, заобикалящата го обществена среда са били за автора широко отворени прозорци към света, през които е намерил себе си в любимата му още от ученически години професия. По време на следването си и специалната подготовка той преминава през сложни изпитания на физическите и духовни сили, формира онази психологическа

Във връзка с годишнината от смъртта му нека си спомним за любимия учител, известния преподавател по български език и литература от Немската гимназия в Ло-

веч – Найден Ангелов, член на СБП, Почетен гражданин на Ловеч и нека прочетем словото му. В конкретния случай то е за книгите на писателя Павлин Павлов, негов възпитаник.

НАЙДЕН АНГЕЛОВ

ЗА КНИГИТЕ НА ПАВЛИН ПАВЛОВ



и морална издръжливост, която играе важна роля по късно при изпълнените с приключения и опасности задачи.

Всичко това помага на Павлин Павлов да изгради по-късно в книгите си образите на своите герои, събрали в себе си характерните черти на хората, посветили се на защитата на родината и народ. Той не идеализира нито идеологизира случки и събития.

Втъкал в съдбата на героя си и свои лични преживявания, той често пъти се самоиронизира, самокритично и самоконтролно оглежда поведението си, без да се нагажда към статуквото, без да лакейничи пред авторитетите, честно заявявайки позицията си.

Описаните събития в книгите му често са драматични, динамични, действието в тях се развива при голямо напрежение с чести изненади и най неочаквани случайности. Откровено и емоционално авторът споделя съкровени страни от живота на хората в сянка, на които не са чужди обикновените житейски наслади.

Любовта към жените е неразделна спътница за тях и в служебен и в личен план. Присъствието на жените в книгите на П. Павлов, художественото майсторство, с което той рисува образите им, спечелва още повече симпатиите на читателите.

Определено може да се счита, че писателският успех на автора се дължи до голяма степен на умението му да разкрие



чрез героите и повествованието психографията на разузнавача, многогранната и многоцветна топография на личността на служителя от специалните служби. По този начин Павлин Павлов е създал своите художествени творби, запомнящи се образи, разказал е увлекателни истории, с които доставя без съмнение естетическа наслада у читателя. Затова заслужено бих наредил Павлин Павлов до известните ни автори и творби като Павел Вежинов („Следите остават“), Андрей Гуляшки („Приключенията на Авакум Захов“), Богомил Райнов („Няма нищо по-хубаво от лошото време“) и др.

Днес, когато българските граждани се чувстват незащитени, белетристиката на Павлин Павлов ни напомня, че специалните служби в миналото са изпълнявали необходимата мисия по укрепване на нашата държавност. Нейното разгромяване с помощта на наши безотечественици и безродни космополити даде възможност на криминално проявени и мутренско

настроени елементи да се възползват незаконно от благостите на някогашната България и да я превърнат в най-многострадална страна в Европа. Освен това белетристиката на Павлов ясно, откровено реалистично и исторически вярно показва, че благодарение на служителите от сигурността не се допусна кървава катастрофа по време

на така наречения възродителен процес, който днес политиканите посочват като геноцид, а пет-вековното робство като чуждо присъствие. П. Павлов обективно и реално взема отношение и оценява както предишния, така и сегашния режим. Той посочва без колебание както недостатъците на социализма, така и на реставрирания, зле прочетен и натрапен беззаконно на изстрадалия ни народ, олигархичен капитализъм. Той много добре е описал как добронамерено и умно западноевропейците са разчели „Капитала“ на Маркс и как у нас марксистите полуграмотно са го приложили на практика. Някога разузнаването обслужваше държавата ни, а днес само властимащите и богатите в личен план. Именно затова бих препоръчал на днешните служители на специалните служби внимателно да прочетат художествените творби на Павлин Павлов, защото те са учебно помагало за това, как се защитават интересите на България.

Гл. организатор и водещ броя – Станислав Пенев, членове на редакционния съвет: Людмила Богослорова, Владимир Стоянов, Петър Тодоров, Розалия Александрова, Коста Базитов, Такухи Минасян, Павлин Павлов, Варта Берберян-Гарабедян,

Керанка Далакманска, доц. Гергана Славова, Иван Ненов. Авторите носят отговорност за материалите си. Ръкописи не се рецензират и не се връщат. Не се изплащат хонорари. Електронен адрес: aseri-seri@abv.bg; ISSN 1313-826X

Адрес: Варна, ул. „Цар Симеон I“ 6, вх. Б, ет. 2. Всички права запазени! Печат: Разград Полиграф ООД Издание на „Сдружение Литературно Общество - Варна“.

Абонамент

До 15-то число на всеки месец на 2026 г. във всяка пощенска станция, можете да се абонирате за вестник „Словото днес“:
за 1 месец – 6 лв. / 3 € за 3 месеца – 18 лв. / 9 €
за 6 месеца – 36 лв. / 18 €
Каталожен № 115